La 3 februarie, cu toţii la vot! Votaţi candidaţii F.D.P.!

PROLETARI DIN TOATE ŢĂRILE, UNIŢI-VĂ!

Scînteia

Organ al Comitetului Central al P.M.R.

ANUL XXVI Nr. 3813 | Sîmbătă 26 ianuarie 1957 | 4 PAGINI — 20 BANI

MUNCITORI ŞI MUNCITOARE,

Regimul de democraţie-populară înfăptuieşte visul pentru care au luptat şi s-au jertfit cei mai buni fii ai clasei muncitoare. Votînd candidaţii F.D.P., votaţi pentru întărirea continuă a regimului democrat-popular, pentru dezvoltarea industriei noastre, pentru un trai mai bun, pentru socialism!

ÎNTÎLNIRILE F.D.P. între CANDIDAŢI şi ALEGĂTORI — expresie a profundului democratism al orînduirii noastre

Dezvoltarea industriei petrolifere, rezultat al politicii partidului

Intîlnirea tovarăşului DUMITRU COLIU cu alegătorii din Ploeşti

In sala de festivităţi a rafinăriei nr. 3 din Ploeşti numeroşi muncitori, ingineri, tehnicieni şi funcţionari de la Intreprinderea montaje rafinării „Dacia", uzina de reparaţii mecanice Teleajen, rafinăria nr. 3, Complexul de fabricare a uleiurilor superioare, Oficiul de cimentări şi Intreprinderea de conducte Teleajen s-au întîlnit cu tov. Dumitru Coliu, membru supleant al Biroului Politic al C.C. al P.M.R., candidat al F.D.P. în circumscripţia electorală Ploeşti-nord. Ca într-un sfat gospodăresc au fost discutate realizările regimului nostru de democraţie populară, măsurile luate de partid şi guvern pentru ridicarea nivelului de trai al poporului muncitor.

Distilatorul Nicolae Ionescu a arătat că realizările de pînă acum sînt rezultatul politicii juste a partidului, al eforturilor depuse de oamenii muncii pentru dezvoltarea economiei naţionale, pentru întărirea patriei noastre. „Noi ne mîndrim cu aceste realizări — a spus vorbitorul — fiindcă în ele vedem şi rodul muncii noastre. De aceea vom depune toate eforturile pentru traducerea în viaţă a politicii partidului şi guvernului, a hotărîrilor plenarei C.C. al P.M.R. din decembrie 1956, în sectorul nostru de muncă. Colectivul secţiei rafinare îşi ia angajamentul să îndeplinească planul pe 1957 în 11 luni, iar în cinstea alegerilor pentru Marea Adunare Naţională să realizeze cu 3 zile mai devreme producţia pe luna ianuarie".

Constantin Georgescu a vorbit despre viaţa mizeră pe care petroliştii o duceau în timpul regimului burghezo-moşieresc. „Cei care ne exploatau altădată — a spus el — acum în cîrdăşie cu capitaliştii de peste ocean calomniază în tot felul ţara noastră, clasa muncitoare.

Nici ei însă nu pot tăgădui realizările mari obţinute de poporul nostru sub conducerea partidului. Astăzi producem utilaj petrolifer, utilaj minier şi diferite alte utilaje, dovadă a dezvoltării industriei grele; pentru prima oară, ţara noastră exportă utilaj petrolifer".

Despre ajutorul prietenesc şi dezinteresat pe care Uniunea Sovietică îl acordă ţării noastre şi celorlalte ţări de democraţie populară a vorbit alegătorul Vasile Bodnăruş. Spusele sale au fost exemplificate cu una dintre marile realizări din ultimul timp din oraşul Ploeşti, construirea Complexului de fabricare a uleiurilor superioare.

Au mai vorbit numeroşi alţi alegători.

In încheierea întîlnirii a luat cuvîntul tov. Dumitru Coliu care a subliniat că realizările mari ale poporului nostru se datoresc faptului că oamenii muncii trăiesc liberi, sînt stăpîni pe soarta lor; ele se datoresc totodată ajutorului acordat de Uniunea Sovietică şi colaborării frăţeşti cu toate ţările lagărului socialist.

Hotărîrile recentei plenare a C.C. al P.M.R. — a spus în continuare tov. Dumitru Coliu — au ca scop înlăturarea lipsurilor constatate în dezvoltarea unor ramuri ale economiei naţionale, sporirea cîştigului mediu în industrie şi realizarea sarcinilor celui de-al doilea plan cincinal în aşa fel încît să crească tot mai mult nivelul de trai al oamenilor muncii.

Tov. D. Coliu a vorbit alegătorilor despre relaţiile noastre frăţeşti cu ţările socialiste, despre eforturile comune pentru apărarea păcii, împotriva planurilor cotropitoare ale imperialiştilor.

După terminarea întîlnirii, un grup de alegători din circumscripţia electorală „Colentina" au continuat să discute diferite probleme cu candidatul lor, ION RADUCANU, matriţer la Intreprinderea „Radio Popular" din Capitală.

Partidul se îngrijeşte de ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii

Intîlnirea tovarăşului ION ANDRONACHE cu alegătorii din cartierul Brăiliţa

BRAILA (coresp. „Scînteii"). — Sute de oameni din cartierul Brăiliţa au venit la întîlnirea cu candidatul F.D.P. Ion Andronache, cunoscutul strungar de la uzinele metalurgice „Progresul".

— Am venit să vorbesc cu dumneavoastră despre problemele care ne interesează deopotrivă, a spus candidatul. Iată, în drum spre căminul cultural mi-am amintit cum arăta acest cartier înainte, cu casele în care sălăşluia mizeria, bolile, cu droaia de copii care băteau maidanele pline de bălării. Multe s-au schimbat aci. E de prisos să vă spun eu, vedeţi cu toţii magazinele noi, tramvaiele trecînd prin cartierul nostru, locuinţele muncitoreşti ce se construiesc, lumina electrică care arde în mai multe case, sutele de aparate de radio, miile de difuzoare. Ştiţi fiecare cui datorăm aceste realizări.

Şi candidatul a arătat că partidul clasei muncitoare stă de veghe intereselor poporului şi că pentru el nu-i scop mai înalt decît fericirea celor ce muncesc, ridicarea nivelului lor de trai.

— Uzinele în care lucrez eu astăzi, alături de mii de muncitori, au crescut în anii din urmă, a continuat vorbitorul. Să veniţi însă acolo, în halele uriaşe, să vedeţi maşinile moderne cu care sînt utilate sectoarele, să vedeţi cum cu aceste maşini muncitorii noştri construiesc alte maşini tot aşa de bine ca şi în alte ţări cu industrie înaintată. De asta muncitorii şi tehnicienii noştri susţin din toată inima politica partidului în domeniul industrializării ţării.

— Eu locuiesc de mult în acest cartier, a spus muncitorul Dumitru Marcadonatu. Il ştiu şi dinainte şi de acum. Spuneau oamenii acum cîţiva ani: „Dacă se dezvoltă uzina o să vedeţi cum o să crească şi cartierul nostru" — şi uite că aşa se întîmplă. Pe strada mea s-a extins reţeaua de apă potabilă, pe altele cea de lumină electrică, în cartier avem mii de difuzoare, case noi se înalţă pe alte străzi.

A luat apoi cuvîntul învăţătorul Bădilă Ion care a arătat că înainte în cartier exista o singură şcoală şi aceea cu cîteva clase în care nu puteau să înveţe toţi copiii muncitorilor. Acum în Brăiliţa sînt trei şcoli iar condiţiile de învăţătură se îmbunătăţesc necontenit.

Au vorbit apoi diferiţi cetăţeni printre care şi gospodina Baltag Elena. Toţi şi-au manifestat încrederea în politica partidului, consacrată îmbunătăţirii nivelului de trai al oamenilor muncii.

Regiunile altădată înapoiate, chemate la o viaţă nouă

Intîlnirea tovarăşului SIMION BUGHICI cu alegătorii din Năvodari

Tovarăşul Simion Bughici, membru al C.C. al P.M.R., vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, candidat al F. D. P. în circumscripţia electorală Constanţa Nord, s-a întîlnit de curînd cu alegătorii din comuna Năvodari.

La şcoala din comună, unde a avut loc întîlnirea, s-a adunat un mare număr de muncitori de pe şantierul fabricii de superfosfaţi şi acid sulfuric şi pescari de la punctul piscicol Năvodari, colectivişti, întovărăşiţi, ţărani muncitori cu gospodărie individuală.

Vorbitorii au subliniat în cuvîntul lor că partidul a scos din beznă regiunile înapoiate ale ţării printre care se numără şi Dobrogea. In această parte a ţării s-au înălţat construcţii industriale de mare însemnătate cum ar fi fabrica „Cimentul Păcii" de la Medgidia, Intreprinderea de utilaj metalurgic din acelaşi oraş, Termocentrala Ovidiu II. Mari resurse — altădată parţial folosite, au fost puse în valoare prin hărnicia locuitorilor, îndemnaţi de cuvîntul partidului. Năvodarii însuşi s-a transformat. In toamna anului trecut au început aci lucrările unui mare combinat de superfosfaţi şi acid sulfuric.

Colectivistul Gavrilă Franţuzu, bătrînul Marin Traşcă, ţăranul muncitor Ilie Mălin şi alţii, luînd cuvîntul, au arătat printre altele că hotărîrile recentei plenare a C. C. al P. M. R. vin în sprijinul ţărănimii muncitoare şi, împreună cu celelalte măsuri luate de partid şi guvern, vor întări şi mai mult frăţia între muncitorii din fabrici şi uzine şi ţărănimea muncitoare de pe ogoare. Ţărănimea va lucra pămîntul cu şi mai mare tragere de inimă. Ea are noi temeiuri pentru a apuca mai hotărît pe drumul cooperativizării agriculturii. Vorbitorii s-au angajat să sprijine acţiunea de cooperativizare a comunei şi să contracteze cu statul cantităţi cît mai mari de produse agricole pentru asigurarea fondului central al statului.

Alegătorii au făcut o serie de propuneri de ordin gospodăresc. Marin Riţu, brigadier la punctul piscicol Năvodari, a arătat că e necesar să se construiască în comună un cămin cultural. Venind în sprijinul locuitorilor comunei, Nicolae Grădinaru, directorul fabricii de superfosfaţi şi acid sulfuric, s-a angajat să amenajeze cu posibilităţile şantierului o sală unde activitatea cultural-artistică din comună să se poată desfăşura în condiţii bune.

La sfîrşit a luat cuvîntul tovarăşul Simion Bughici care a arătat că alegerile de la 3 februarie constituie un eveniment important în viaţa ţării noastre. Alegătorii vor fi chemaţi să-şi dea votul pentru întărirea continuă a democraţiei populare, pentru înfăptuirea programului de măsuri prevăzut de plenara C.C. al P.M.R. Poporului nostru i se deschid perspective îndrăzneţe, dar realizabile. El va munci cu abnegaţie şi rîvnă pentru înfăptuirea sarcinilor de care depinde ridicarea nivelului său de trai.

Publicaţii ale F.D.P. în limbile minorităţilor naţionale

In cadrul campaniei electorale au fost tipărite, alături de publicaţii în limba română, numeroase broşuri şi materiale de agitaţie vizuală în limbile minorităţilor naţionale.

Astfel s-au tipărit 41 titluri de broşuri, 18 grafice, 72 foi volante etc., în zeci de mii de exemplare.

A fost tipărit, de asemenea, MANIFESTUL CONSILIULUI CENTRAL AL FRONTULUI DEMOCRAŢIEI POPULARE, afiş şi broşură, în limbile maghiară, germană, sîrbă, rusă, ucraineană şi idiş.

Angajamentele oamenilor muncii ÎN CINSTEA ALEGERILOR!

Scrisoarea textiliştilor de la fabrica „Victoria" din Iaşi

Muncitorii, tehnicienii, inginerii şi funcţionarii fabricii textile „Victoria" din Iaşi au adresat Comitetului Central o scrisoare prin care îşi iau noi angajamente în producţie în cinstea alegerilor.

„Noi am citit şi dezbătut cu multă atenţie raportul prezentat de tov. Gheorghe Gheorghiu-Dej la plenara din decembrie 1956, cît şi rezoluţia adoptată de plenară, din care reiese încăodată grija permanentă a partidului şi guvernului pentru ridicarea continuă a nivelului de trai material şi cultural al poporului nostru" — se spune printre altele în scrisoare.

Sîntem pe deplin conştienţi că traducerea în viaţă a măsurilor adoptate de plenară depinde şi de felul în care noi vom munci pentru sporirea continuă a productivităţii muncii, reducerea preţului de cost şi îmbunătăţirea calităţii produselor. De aceea ne luăm următoarele angajamente pe trimestrul I al anului 1957: Vom realiza peste sarcinile de plan în sectorul filatură 1.500 kg. fire în valoare de 30.000 lei; în sectorul ţesătorie 3.500 m.p. ţesături în valoare de 25.000 lei; prin reducerea preţului de cost vom obţine economii de 11.000 lei.

Pentru continua înflorire a patriei noastre, la alegerile de la 3 februarie vom da votul nostru candidaţilor F.D.P.

Vom da viaţă hotărîrilor partidului

Avem în faţă un teanc de telegrame, scrisori, moţiuni. Fie că sînt expediate din Baia Mare, Oradea, Hunedoara, Reşiţa, Iaşi sau Suceava, toate au destinaţia: Comitetului Central al P.M.R., tovarăşului Gh. Gheorghiu-Dej, prim-secretar al C.C. al P.M.R. In aceste telegrame şi scrisori, oamenii muncii din fabrici şi de pe ogoare îşi exprimă satisfacţia pentru înţeleptele măsuri adoptate de partid la plenara C.C. al P.M.R. din 27—29 decembrie şi se angajează să-şi sporească eforturile în cinstea alegerilor.

● Colectivul uzinelor de tractoare „Ernst Thälmann" din Oraşul Stalin arată că „printr-o mai bună folosire a maşinilor şi utilajelor existente, va da patriei în decursul acestui an cu 40% mai multe tractoare faţă de anul 1956, va reduce preţul de cost cu 6% faţă de media anului trecut şi va pune la punct pînă la 1 aprilie a.c. fabricarea în serie a unui nou tip de tractor".

● O altă telegramă sosită din stepa dobrogeană aduce vestea că muncitorii de la fabrica „Cimentul Păcii"-Medgidia au hotărît ca în acest an să dea peste plan 4.000 tone ciment, să reducă cu 0,5% preţul de cost şi să mărească productivitatea muncii cu cel puţin 1%.

● În cuvinte simple, pornite din inimă, ţăranii muncitori din comuna Vînătorii Mari, raionul Titu, îşi exprimă mulţumirea pentru măsurile adoptate de plenară şi se angajează că pînă la 3 februarie să mărească suprafaţa celor 5 întovărăşiri agricole existente în comună cu încă 200 de hectare, să încheie cel puţin 500 de contracte pe baza cărora să vindă statului produse agricole.

Cuvinte asemănătoare, care exprimă hotărîrea de a sprijini prin fapte traducerea în viaţă a hotărîrilor luate de plenară găseşti şi în telegramele trimise de colectivul rafinăriei nr. 5 din Ploeşti, de colectivul întreprinderii de produse chimice „Victoria" din Tîrgovişte, de colectiviştii din comuna Dulgheru, raionul Hîrşova, şi din alte zeci de fabrici, uzine şi comune de pe întreg cuprinsul ţării.

TELEGRAME

Excelenţei sale Domnului Dr. RAJENDRA PRASAD
Preşedintele Republicii India

New Delhi

Cu prilejul zilei de 26 ianuarie — sărbătoarea naţională a Republicii India — sînt bucuros să adresez Excelenţei Voastre din partea Prezidiului Marii Adunări Naţionale a R.P.R., a poporului romîn şi a mea personal felicitări cordiale şi cele mai bune urări de pace şi prosperitate poporului indian.

dr. PETRU GROZA
Preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Romîne

Excelenţei sale Domnului JAWAHARLAL NEHRU
Prim-ministru al Republicii India

New Delhi

Cu ocazia sărbătorii naţionale a Indiei — a 7-a aniversare a proclamării Republicii — primiţi, Excelenţă, din partea guvernului romîn şi a mea personal sincere felicitări, precum şi cele mai calde urări pentru bună starea şi fericirea poporului indian, pentru noi succese în eforturile sale nobile puse în slujba întăririi păcii şi colaborării internaţionale.

CHIVU STOICA
Preşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Populare Romîne

Să răspîndim larg experienţa valoroasă în formarea de întovărăşiri agricole!

VLADIMIR GHEORGHIU
secretar al C.C. al P.M.R.

Incă de la plenara C. C. al P.M.R. din 3—5 martie 1949, partidul nostru a dat importanţa cuvenită formelor simple de cooperare în munca de transformare socialistă a agriculturii. Una din aceste forme, care antrenează cele mai largi mase ale ţărănimii muncitoare, este întovărăşirea agricolă.

Prin munca ce se desfăşoară în comun, pe suprafeţe mai mari, fără haturi, cu maşinile S.M.T., în condiţii agrotehnice mai bune, prin producţia mai mare ce se obţine, întovărăşirea apropie pe ţăranii muncitori de cooperativele agricole de producţie şi de gospodăriile colective.

In întovărăşiri, ţăranii muncitori văd prin propria lor experienţă practică de ce e avantajos pentru ei să meargă pe drumul socialist în agricultură.

In regiunea Craiova, organizaţiile de partid au dobîndit o experienţă bogată în formarea de întovărăşiri. Majoritatea membrilor întovărăşirilor din această regiune o formează ţăranii mijlocaşi. Lucrul acesta dovedeşte încă odată că întovărăşirea agricolă este o formă de cooperare în producţia agricolă larg accesibilă maselor de ţărani muncitori şi de aceea trebuie să-i dăm o atenţie cît mai mare.

Experienţa dovedeşte că principala greutate în crearea de noi întovărăşiri şi în lărgirea celor existente o formează schimburile de teren, mai ales acolo unde pămîntul este mai divizat. Această greutate îşi are rădăcina în aceea că munca politică pentru formarea de întovărăşiri s-a început cu ţăranii care au terenul răspîndit în diverse locuri din hotarul comunei.

Munca a fost însă mult uşurată cînd a fost aleasă suprafaţa de teren unde cei înscrişi aveau cel mai mult pămînt. Schimburile de teren au fost mai puţine şi mult mai uşor de făcut, mai ales acolo unde au fost formate cîteva perimetre de fertilitate şi distanţă diferită. Astfel, ţăranii care au schimbat pămîntul au primit pămînt de aceeaşi calitate şi la aceeaşi distanţă, schimburile făcîndu-se pe cale de bună înţelegere.

Uneori însă, pentru comasarea suprafeţei de teren a celor înscrişi în întovărăşire au fost alese locuri unde puţini întovărăşiţi aveau pămînt sau aveau o suprafaţă mică. Unii ţărani se înscriau cu pămîntul cel mai puţin fertil sau cel mai depărtat de comună, cu toate că aveau pămînt mai bun şi mai aproape. Desigur că e foarte greu în asemenea condiţii să se realizeze schimburile de teren. Din această cauză, la crearea unor întovărăşiri s-a muncit vreme îndelungată cu rezultate slabe, efectuîndu-se un număr mare de schimburi.

In toate cazurile schimburile de teren au constituit o greutate deosebită. Munca pentru efectuarea schimburilor a răpit o mare parte din timp.

Sînt unii tovarăşi care consideră că nu se pot crea sau lărgi întovărăşirile fără a se face schimburi de teren. Aceşti tovarăşi se înşeală. Se pot crea noi întovărăşiri şi lărgi cele existente fără nici un schimb de teren.

Acest lucru este dovedit de experienţa multor organizaţii de partid.

In ultimul timp în raioanele Amaradia, Baia de Aramă, Băileşti, Calafat, Cujmir, Gura Jiului, Plenişa, Segarcea, Tg Jiu din regiunea Craiova, au fost constituite 16 întovărăşiri fără a se face nici un schimb de teren şi 95 întovărăşiri la care s-au făcut foarte puţine schimburi; în cele mai multe cazuri a fost vorba doar de mutarea unor ţărani muncitori proveniţi din alte comune.

Aceasta a fost posibil datorită faptului că munca nu a pornit de la strîngerea cererilor în primul rînd, ci mai întîi s-au stabilit una sau, de cele mai multe ori, cîteva tarlale cu pămînt de diferite fertilităţi şi aflate la distanţe diferite de sat; apoi a început munca politică de convingere pentru înscrierea în întovărăşiri a celor ce aveau pămînt acolo.

Astfel s-a procedat în satul Negoeşti din raionul Amaradia, sat de deal, care cuprinde 521 familii cu 681 ha. pămînt arabil, împărţit într-un mare număr de parcele. Aci munca de lămurire s-a desfăşurat simultan în 7 perimetre cu ţăranii muncitori ce aveau pămînturile acolo. După o muncă perseverentă desfăşurată de organizaţiile de partid care au antrenat un larg activ format din deputaţi, ţărani muncitori, femei, tineret, muncă susţinută cu pricepere şi de colectivul căminului cultural prin programele prezentate, s-a izbutit ca 224 familii ce erau vecine cu pămînturile să organizeze 6 întovărăşiri, cu o suprafaţă totală de 272 ha., fără a se face nici un schimb de teren. S-a ivit însă greutatea că unii întovărăşiţi erau înscrişi în două, în trei sau chiar în patru întovărăşiri pentru că aveau pămîntul în mai multe locuri. La cererea întovărăşiţilor, cele 6 întovărăşiri mici au fost unificate într-o singură întovărăşire puternică cu numele „Unirea".

După unificare numărul familiilor a crescut la 392 cu 392 ha teren. Aceasta datorită muncii ce s a desfăşurat cu vecinii din jurul perimetrelor. Munca politică în acest sat continuă. Este de prevăzut că, prin lărgirea cu gospodăriile învecinate, întovărăşirea să cuprindă întreg satul.

La fel a fost creată şi întovărăşirea din comuna Girla Mare, raionul Cuj-

(Continuare în pag. 3-a, col. 3-7)

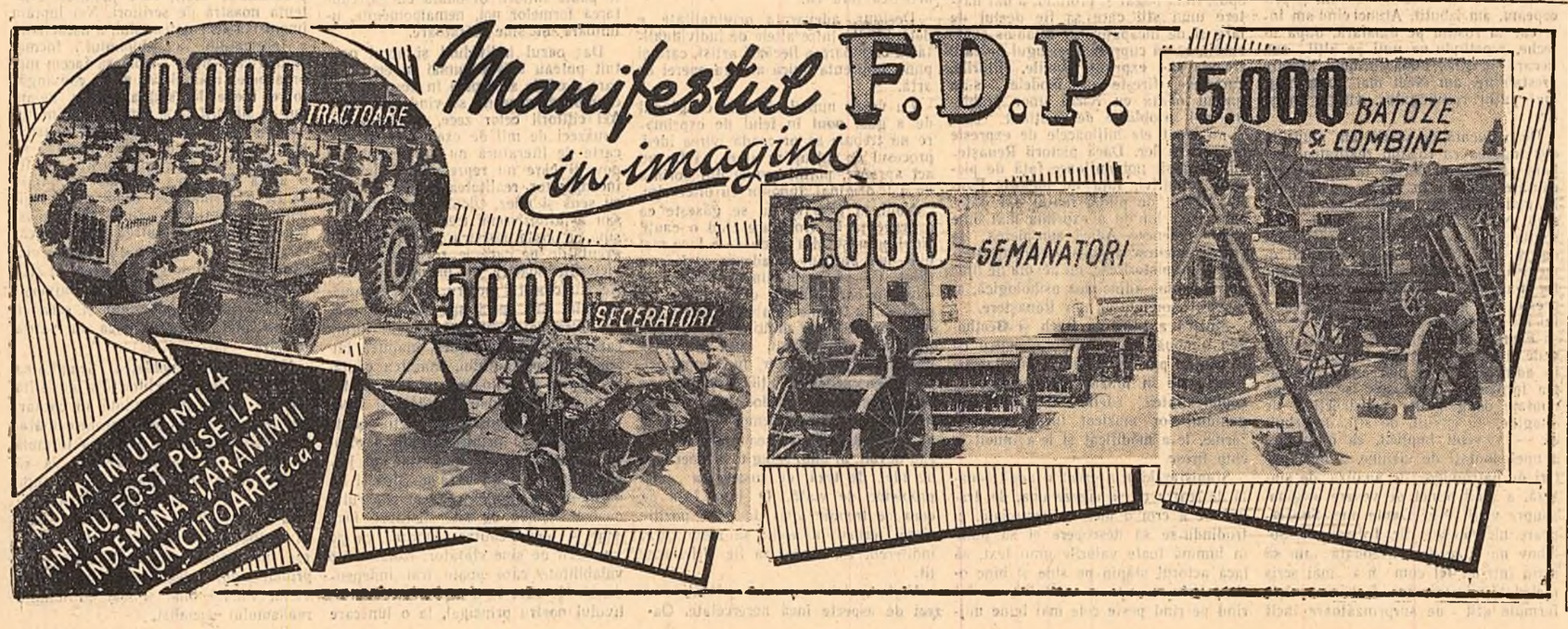

Mihai Beniuc

Mi-pot să spun...

Nu-pot să spun că nu sînt cunoscut,
Mă știe chiar și domnul Dulles, poate,
Pe mine care-am fost un rupt-în-coate,
Născut din cei ce iscă grîu din lut.

N-am mulți ortaci zavistie să-mi poarte,
Cred unii că mă duc spre eșafod,
Eu însă-s vîntul care-aduce moarte
Acelor pomi ce nu dau nici un rod.

Tu mamă, dormi în groapă liniștită
Că nu-s un oarecare sărăntoc
Și nu mănînc degeaba-n lume pîtă
Și nu petrec cu domnii la un loc.

Am cal, și încă unul cu aripi!
Și singur eu îl pot încăleca.
Și te-aș ruga, măicuțo, să nu tipi,
Cu el cînd printre nori mă vei vedea.

Căci vreau să iau o stea de sus din boltă
S-o pun pe crucea ta la țintirim,
Să ardă ca nestinsa mea revoltă
Cît pentru tot ce-i drept ne războim.

Și are steaua pururea să ardă,
Căci după drept urmează și mai drept, —
Atîta mi s-a dat să pun pe coardă
Din inima ce mi-ai sădit-o-n piept!

„Iștoala" din Gîrcin

DRAGOȘ VICOL

Am purces la Gîrcin într-o după-amiază cînd în lumina scăzută a soarelui se țes jocuri de lunigei... Am trecut pe lîngă ogoare largi de porumb, pe lîngă păduri însingurate în tăceri autumnale, am străbătut cele șapte sate ce alcătuiesc orașul Săcele și am ajuns, aproape de scăpătat, la un pod durat peste firul unei ape sărace, într-o împărăție a liniștii.

Peste pod în stînga, s-a ivit, deodată, o așezare de bordeie vechi și căsuțe noi acoperite cu țiglă care coborau printre pini și plopi stingheri pînă-n buza apei Tîrlungului.

Obișnuit cu gospodăriile mari, simetric așezate în lungul șoselei, cu porți înalte și severe, întîlnite pînă atunci în lungul celor șapte sate, ivirea acelui pumn de căsuțe și bordeie aruncate ici colo într-o pitorească dezordine, cu nenumărate fuioare de fum ridicîndu-se spre albăstrimi, cu pini și plopi subțiri și înalți explorînd tăriile, m-a surprins

La numai cîțiva pași de liniile unei arhitectonici sobre, simetrice, masive, specifice așezărilor ardelenești, mi s-a dezvăluit dintr-odată o așezare măruntă care desfide sobrietatea, simetria, care te privește parcă drept în ochi cu ferestrele, cu ușile, cu porțile deschise, dîndu-ți binețe și îmbiindu-te la focurile aprinse în curți, focuri amintind cine știe ce popasuri sub stele din vremea bunicilor și străbunicilor nomazi...

Acesta e Gîrcinul, cătun țigănesc al orașului Săcele, cale de vreo doisprezece kilometri din Orașul Stalin.

M-am așteptat s-aud vaerul aramei lovite de ciocane, ori larma copiilor jucîndu-se în colb... M-am așteptat să-ntîlnesc flăcăi cu plete negre și fete cu salbe strălucitoare la gît, împrăștiind în jurul lor poezia inedită a șatrei...

Dar chiar în marginea cătunului m-au întîmpinat doi bărbați și-o femeie, tineri, învestmîntați în straie de lucru, obișnuite, porniți cine știe unde, după treburi.

M-au cercetat îndelung și mi-au dat binețe. Femeia m-a întrebat curioasă:

— Căutați „iștoala"?

— De ce tocmai „iștoala"? am zîmbit eu.

Oamenii s-au privit pe rînd, nedumeriți. Apoi unul dintre bărbați a deslușit, nu fără o nuanță de reproș în glas:

— Păi noi avem cea mai frumoasă „iștoală" din republică!...

Am zîmbit din nou, lucru pentru care celălalt bărbat a ținut să mă încredințeze:

— Nu minte, zău! Taman așa-i!...

★

Se spune că la pomul lăudat să nu te duci cu sacul mare. Dar dacă-i vorba de școala din Gîrcin, proverbul nu-și mai are tîlcul lui...

Pentru că școala asta este, într-adevăr, minunat de-frumoasă... Nu atît prin mărimea și construcția ei. E o școală nouă, ca toate școlile: cu săli de clasă, cu cancelarie, cu un colț al naturii, cu bănci în care învață copii oacheși și sprinteni ca veveriițele, cu clopoțelul tradițional care vestește pauzele, cu bătătură largă, cu o grădiniță...

Ceea ce e mai însemnat decît orice la școala asta, e faptul că ea a schimbat, aș zice, istoria cătunului... L-a răscolit, l-a zmuls din viața lui întunecată, l-a întors cu fața spre alte drumuri și alte sensuri ale vieții...

1949... Cătunul cioplea linguri, culegea fructe de pădure, cerșea și uneori... ciordea... Viața se scurgea în hărmălaie, murdărie, beție și fum... Copiii băteau ulițele și știoalnele.

In anul acela, la Gîrcin au venit două învățătoare: Ludmila Trifon și Eugenia Antohi. Două femei porneau o bătălie aprigă împotriva unui cătun în care cartea nu poposea în mîna nimănui...

In două încăperi ale Casei pădurii s-a deschis o școală... Școală?... Pentru ce?... Cine să învețe în ea? Copiii nu puteau pricepe și nici nu puteau afla de la nimeni ce rost are așa ceva în cătunul lor. Totuși au venit în preajma celor două învățătoare să vadă ce și cum. Învățătoarele i-au îndemnat să cînte — să cînte?... Asta, da! De ce să nu cînte?... E așa de frumos să cînți... Numai că se ivise un necaz... Nu se știe ce aveau învățătoarele cu ei, că aproape în fiecare sîmbătă, înainte de cîntare, îi băgau la spălat, la lăut!... După aceea îi puneau să se uite în oglindă... Tțț! Strașnică treabă!... Arătau altfel... Fetele aveau codițe frumos împletite, băieții păreau mai albi... Cînd ai vreo bucurie cînți mai bine!... Cum să nu cînți?!...

La o vreme învățătoarele le-au dat cărți și caiete, creioane și radiere. Bă-s-au legat și de cei mari, cică să vină și ei la școală... Ți-ai găsit!... Aveau ei alte treburi de făcut. De pildă să rupă foi din abecedarele copiilor și să-și răsucească țigări, să pufăie seara, pe prispă, sub stelele cerului...

Numai că la o vreme cînd au băgat de seamă că pruncii istorisesc vrute și nevrute din cărțile lor, au prins a se înfățișa la școală.

— Îi de vreun folos învățătura asta?...

— De bună seama!

— Adică la ce folosește?

— O să facem din copiii voștri doctori, ingineri...

— Ha-ha-ha! Auzi, din țigani doctori!...

Se întorceau bătrînii la casele lor și cădeau pe gînduri... Doctori, ingineri... Copiii lor... Ar fi tare frumos să fie așa. — Dar dacă-i numai o amăgire?... Și iar se duceau la școală:

— Nu ne amăgiți?...

In vremea asta, copiii învățau. Se adunaseră 63 de ținci care se luptau cu buchiile, fără să uite însă de șotiile lor... Le venea așa din senin să cînte. Și cînd ți-era lumea mai dragă, își închideau caietele și cărțile și-și dădeau drumul. Cîntau cît voiau ei. Și învățătoarele cîntau și ele, ce să facă...

Altădată le venea poftă să zburde. O porneau iureș, afară, în soare. Și zburdau.

Pînă s-au supărat părinții. Și s-au pus pe ei cu nuiaua.

— De ce o supărați pe tovarășa Lumina?...

...N-ai lăcrămat, tovarășă Ludmila Trifon, cînd ai aflat cum îți spun oamenii din Gîrcin?... Ți-au găsit un nume atît de frumos: „Tovarășa Lumina"...

Dar cînd au venit la dumneata, gîrcinenii, Gheorghe Brumaru, Radu Gîndac și alții și ți-au spus:

— E prea mică școala noastră... Ce-ar fi să facem una nouă?... E rușine să n-avem și noi o școală ca lumea! Și vrem să ne facem copiii doctori și ingineri... N-ai simțit crescîndu-ți în inimă duioșia, o duioșie soră cu duioșia de mamă?...

1950... A început lucrul la școala cea nouă... Greutăți, necazuri...

In Gîrcin, cătunul lucra la zidăria școlii... Un singur zidar și trei salahori plătiți și-n rest voluntari, toți cătunarii... Și-n numai un an școala și-a primit elevii...

In 1952 s-a deschis grădinița... Apoi au venit cadre noi... 80 de absolvenți au plecat mai departe... Și azi la școala din Gîrcin învață 116 copii și un rest de 18 analfabeți...

★

Tovarășa Eugenia Antohi m-a purtat prin sat. M-a dus la „Casa cu șapte fete", la Gheorghe Marin. Mi-a înfățișat-o pe Marin Maria din clasa IV-a... A treia fiică a lui Gheorghe Marin — altele două sînt absolvente — e fruntașă pe școală. Maria mi-a arătat un caiet în care a scris un dictat: un fragment din „Bunicul" lui Delavrancea. Un scris atît de frumos, atît de corect!... Poate că Maria Marin se va face învățătoare... „Tovarășa Genia", învățătoarea, ei ar vrea să-i lase, la bătrînețe, locul...

Dar n-am văzut numai atît în casa lui Gheorghe Marin... Am văzut încă ceva: un aparat de radio! Și nu e singurul din cătun. Mai sînt douăzeci și nouă, la un număr de 143 de case. Și știți de ce? Pentru că oamenii aceștia au sfîrșit cu viața de ieri. Au învățat carte și-au pornit pe drumurile noi pe care i-a îndemnat școala să meargă. Au plecat spre uzinele „Steagul Roșu", spre fabrica „Electroprecizia", spre fel de fel de meserii noi.

Am poposit și-n casa lui Traian Gîndac. E un bărbat înalt, puternic, deschis la inimă. Are și el o droaie de copii. Vrea și el să și-i poarte copiii și la școli mai înalte, să nu se facă de rîs în sat...

— D-apoi cum! Iaca în clasa IV-a doisprezece copii au să meargă la „mediu"... Ce, eu n-am dreptul să-i dau și pe-ai mei?... Or, ce zici, totarășă Genia?...

Tovarășa Eugenia Antohi, noua directoare a școlii, a încuviințat din cap. Apoi a zîmbit unei amintiri și l-a întrebat:

— Îți amintești, Traiane, de „furtul" de-acum șase ani?... Cît ne-am schimbat de-atunci...

Traian Gîndac și-a plecat privirile. Mi s-a părut că s-a rușinat un pic. A murmurat:

— Ce știam noi atunci...

Tovarășa Genia și-a întors privirile spre mine și a început a istorisi:

— Trebuia să ne ducem cu copiii la o serbare la Săcele și venise un camion să ne ia. Cînd să ne urcăm, a năvălit cătunul și ne-a furat copiii!...

— Nu-i lăsăm!

— De ce să-și bată joc ceilalți de copiii noștri?...

Acum — a urmat tovarășa Eugenia — vor să-i trimită mai departe, la Orașul Stalin. Să învețe acolo... Nu le e frică... Ba dimpotrivă, acesta li-i idealul cel mai de preț...

★

Am plecat noaptea tîrziu din Gîrcin. Și pe drum mi se părea că aud cîntecele copiilor de la grădiniță, că văd fetele brodînd și băieții cioplind linguri în ora de lucru de mînă, că aud doi ținci discutînd lîngă colțul naturii despre trenul liliputan care iese dintr-un tunel, și că o văd pe tovarășa Genia trecînd din clasă în clasă, veselă și mulțumită și rostind: „Bună dimineața, copii!"

Și mi se părea că aud și răspunsul cristalin: „Bună dimineața, tovarășă directoare!" purtînd în el un tîlc pe care ei, copiii din Gîrcin, îl vor înțelege mai tîrziu.

Scenă de ansamblu din baletul „Suflete de viteji" — dramă eroică populară (muzica, Hilda Jerea; libretul, Hilda Jerea și Gelu Matei; regia și coregrafia, Vasile Marcu), prezentat pe scena Teatrului de Operă și Balet.

Alexandru Andrițoiu

Marmoră

Lumină închegată, zăpezi purificate
porți poate în cristale, tu marmoră de preț
cînd dalta'ngustă bate în albele-ți carate
spre-a dezgoli și-a crește în tine frumusețl.

Cine te-a scos întîiul din mari tăceri de munte
și-a ghicit că-n tine, în piatra ta de rînd,
Venus din Millo-și doarme olimpiana frunte
și, lîngă ciută, dalba Diană stă visînd?

In veci nu te atinge a timpului patină,
chiar astăzi stai tot pură în templele grecești,
Nici nu te încălzește a soarelui lumină
cu marea ei dogoare. Apururi rece ești.

Doar geniul cu dalta e dat să te-ncălzească
și piatra să-ți primească superbe-ntruchipări.
Multiplicat, Beethoven la fel să strălucească
în țara lui și-n alte deosibite țări.

Numai că pierdevară, primari cu anasîna
și generali notorii în crime și-n drăcii
și regi purtînd mănușă să nu-și arate mîna
cu perle, cu bancnote, cu pete singerii, —

miniștri și senatori și inchizitori care
l-au ars pe Galilei, pe soclu s-au urcat.
Celebri gură cască, tîlhari de-amiaza mare
și-au poruncit statuie cu glasul îngîmfat.

Ci îmi venea cu ranga să intru printre ele
să dau, să fac fărîme statuile hazlii,
cheliile-nghețate, emblemele rebele
și pieptul cu medalii din grele-aurării.

Numai că vremi curate ca albele-ți carate
s-au arătat în veacul acesta îndrăzneț.
Nicicînd și nicăierea ca-n vremi de libertate
nu poate să se pună pe frumusețe preț!

Pe Horia adu-mi-l, arată-mi-l pe Tudor,
tu marmoră severă, mireasă albă, tu!
Va naște țara asta un plin de faimă sculptor
căci altfel nu se poate să se întîmple, nu!

Arată mi-l pe Lenin, cu marea-i simplitate,
artist al țării mele, că liber azi creezi.
Cu inima deodată ciocanu-n daltă bate
și Lenin crește-n piatră, măreț precum visezi.

Tăiați în piatră dură aleasa frumusețe
a trupului de fată, transfigurat de dor,
țăranul ce din holde dă zorilor bineațe
și-n lumea-i cu metale, modestul muncitor.

Să fie albe toate aleele! Și, tînăr
să fie alb orașul cum altu-n lume nu-i.
Statui să crească-n țară, frumoase, fără număr,
să fie țara mîndră că-i plină de statui.

NOTE

O surpriză plăcută

Anul trecut, în decada dramaturgiei originale, Teatrul Național din Craiova s-a prezentat la un nivel cu totul nesatisfăcător. Critici, discuții, scuze — invocarea eternelor „cauze obiective" — și bine înțeles, regretul unanim pentru un teatru cu veche și reputată tradiție.

Zilele trecute, Teatrul Național din Craiova a sosit în turneu în Capitală cu comedia „Bumbury" („Ce înseamnă a fi onest") de Oscar Wilde. O piesă de loc ușor de pus în scenă. Și totuși, spectacolul este... mai mult decît onest. E realizat cu gust, interpretat cu talent. Un spectacol de succes.

Cum se explică acest salt calitativ, efectuat surprinzător de repede, în cîteva luni de zile? Cum se explică dispariția subită a faimoaselor „cauze obiective"? Alături de valoroși actori maturi ca Remus Comăneanu, Madeleine Nedeianu, Florica Nicolescu, cu costumele și decorurile sugestive executate respectiv de Cella Voinescu și W. Siegfried, un grup de tineri absolvenți ai Institutului de Teatru au muncit cu însuflețire și au oferit o realizare meritorie. Trebuie să relevăm faptul că din proprie inițiativă a mers la Craiova un tînăr regizor capabil. — Vlad Mugur. Și iată un prim rezultat, nu lipsit de imperfecțiuni, dar care ne dă mari speranțe.

Am urmărit cu satisfacție grația și spontaneitatea celor două interprete principale — Silvia Popovici și Sanda Toma, verva spirituală a celor doi interpreți principali — Victor Rebengiuc și Dumitru Rucăreanu. Două cupluri care au căpătat viață și au evoluat cu simț scenic, păstrînd ritmul vioi al replicilor, subliniind accentele și nuanțele, evitînd șarja, datorită unei inteligente îndrumări a regiei. Ne-a bucurat mult și faptul că regizorul și actorii au dat o mare atenție dicțiunii, mersului pe scenă, exactității gestului, asigurării unui stil de joc corespunzător piesei. (Remarcabil, în această direcție, a fost Constantin Rautchi în rolul discret dar subtil al impecabilului valet Lane).

Am aplaudat sincer și ne-am gîndit: oare cîți ani ar fi trebuit ca acești tineri să-și fi relevat talentul în roluri de prima mînă, dacă ei s-ar fi cramponat să rămînă cu orice preț la unul din supraîncărcatele teatre bucureștene?

Vlad Mugur și tovarășii săi au oferit un exemplu de dragoste pentru arta teatrului. Bravo, din toată inima, bravo! Sîntem siguri că nu se vor mulțumi cu acest început promițător, că vor munci și pe mai departe cu rîvnă, seriozitate și modestie, că începutul bun care a fost făcut nu va fi pierdut pe drum prin tendințe de destrămare. Și sîntem siguri că vom avea prilejul să admirăm succese tot mai mari ale acestui colectiv.

A. B.

LA MOSCOVA

ÎN VÎRFUL CLĂDIRILOR ÎNALTE

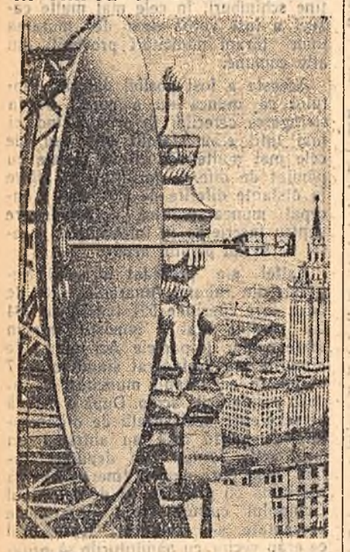

În Uniunea Sovietică a fost introdus de curînd pentru deservirea transportului feroviar un nou sistem de comunicație: liniile de radiorelee.

La Moscova, în piața Lermontov, de pildă, trecătorii pot vedea sus, pe turnul clădirii înalte, un uriaș disc concav — antena unui radioreleu. Această antenă emite un curent dirijat de unde ultrascurte, care se transmit, ca o ștafetă, de la un radioreleu la altul. Pe o singură linie de radiorelee se pot efectua simultan cîteva zeci de convorbiri telefonice, ceea ce sporește enorm operativitatea în munca feroviarilor.

În clișeu: Antena cu diametrul de 3½ metri de pe turnul clădirii înalte de la Krasnîie Voroți din Moscova.

Pe temele realismului socialist

A SCRIE MAI BINE

LUCIA DEMETRIUS

Am dezbătut îndelung, mulți ani în șir, problemele artei și literaturii noastre și am ajuns la o concluzie dincolo de care credem că nu poate exista alt adevăr ascuns, încă nedescoperit, la care am putea recurge mai tîrziu. Am ajuns adică la concluzia că cel care scrie sau pictează, sau compune muzică o face pentru că are ceva de spus oamenilor, adică are de rostit propria lui părere despre lume, de zugrăvit propria lui imagine a lumii, părere și imagine care concordă, care se suprapun părerii celor pe a căror baricadă ideologică stă. Fie că artistul a fost o expresie a timpului său, fie că el a deslușit într-o anumită măsură ziua de mîine în cea de azi, sau că a rămas în ieri, punctul său de vedere n-a fost unic în univers, ci a corespuns punctului de vedere al unei majorități, sau al unei minorități, al unor înaintați sau al unor înapoiați, al unor conservatori sau al unor revoluționari. Artă care să nu fi avut ceva de spus, chiar dacă acel ceva era: vrem să fim superficiali, vrem să batem cîmpii, vrem să fugim din orbita lumii cunoscute (cu mai mult sau mai puțin succes), nu cunoaștem.

Noi ne-am așezat de mulți ani pe poziția înaintată a celor care își pun arta în slujba construcției socialismului, pentru că noi credem în socialism și nu putem separa credințele noastre de creația noastră. Cînd întreaga noastră existență este așezată pe temelia ideologiei marxist-leniniste, creația noastră nu poate să plutească undeva, într-un spațiu nedefinit între pămînt și cer, ci crește din pămîntul acesta pe care călcăm, și are aceeași orientare, aceleași năzuințl ca întreaga noastră viață. Arta noastră ne exprimă pe noi, și noi sîntem constructori ai socialismului. Noi scriem așa cum scriem și despre ce scriem nu numai pentru că vrem, dar pentru că aceasta e literatura care crește din noi, cei de azi, așa cum pluta crește pe mal de apă și nu în vîrf de munte și stejarul nu răsare pe lîngă bălțile de șes. Arta noastră are sinceritatea actelor naturii, firescul lor.

Acestea sînt lucruri pe care le-am limpezit în noi de ani de zile. Dar dacă principiul l-am înțeles de mult, nu tot de atunci am găsit cele mai potrivite mijloace de a realiza ceea ce simțeam nevoia să realizăm: în lupta noastră împotriva gratuitului, formalismului, decadentismului, vrînd să spunem mereu ideile de căpetenie, ideile care se îmbulzeau în noi și se cereau întrupate în literatură, ne-am rătăcit foarte des în clișee, în scheme, am bătut drumuri bătute, fără să găsim imaginile proaspete semănate de-a lungul fiecărui drum, și am înfățișat uneori fără curaj omul nou despre care voiam să vorbim, ca și cum ne-am fi intimidat în fața lui. Am găsit uneori cuvintele cele bune, cele adevărate, în care se auzea bătaia inimii noastre, am zugrăvit adesea împrejurări și fapte vii, cele mai expresive și cele mai esențiale, dar alte ori ne-am repetat pe noi înșine, ne-am referit la propria noastră imagine despre lume, turnată odată în cuvinte, neîmprospătată, și nu la realitatea vie.

Arta și literatura de după 23 August au deschis un orizont nou, cu perspective largi și obiective noi în fața noastră. Atunci cînd am căutat să spunem bine ceea ce vedeam și pricepeam, am izbutit. Atunci cînd am încercat să rostim pe dinafară, după ureche, repetîndu-ne unii pe alții sau fiecare pe sine, după formule literare prestabilite, am făcut mai puțin bine, mai puțin convingător, viu și artistic.

De o bucată de vreme am ajuns la convingerea că rostind realitatea, trebuie să căutăm forme noi. Această căutare de nou în formă poate duce la mai bine, dar poate duce la mai slab. Nu căutînd noul ajungi la esențial, ci invers, căutînd esențialul dai de nou. Nici un mare artist al omenirii, nici un mare pictor sau scriitor n-a găsit o formulă proprie de expresie, n-a găsit haina proprie geniului lui, căutînd o „haină", ci încercînd să exprime cît mai bine, cît mai limpede și mai cuprinzător ideile lui pînă în adîncul lor cel mai adînc. Noutatea formei — prin care se înțelege noutate de gen, de construcție, de imagine, de cuvînt, de stil, de tehnică — a venit implicit, ca o urmare a unei noutăți de viziune, a unei puteri de pătrundere, de analiză, de sinteză, a unui punct de vedere original asupra vieții. Nici Dante, nici Shakespeare, nici Goethe, nici Tolstoi, nici Șolohov nu și-au spus vreodată: am să scriu într-un fel cum n-a mai scris niciodată nimeni, am să găsesc niște formule atît de surprinzătoare încît am să uimesc o lume. Dimpotrivă, ei au scris pentru că în ei au clocotit idei esențiale și adînci, caracteristice unor mari personalități, și chipul în care au scris a fost și desăvîrșit, și limpede, și mare, pentru că s-a născut odată cu conținutul al cărui trup era, a fost cerut de acest conținut, s-a supus lui, s-a mulat pe el, a scînteiat de strălucirea dinăuntru, a miezului pe care îl închidea.

Nici un mare regizor sau actor sau pictor n-a căutat înainte de orice un stil care să-i fie propriu, ci a avut un stil propriu fără să-l fi căutat cu lumînarea, pentru că avînd mult de spus, fiind bogat și profund, a dat naștere unui stil care să fie destul de larg și de încăpător, de mlădios și de subtil, ca să cuprindă belșugul pe care trebuia să-l exprime. Școlile, stilurile, curentele (firește nu modele) s-au născut odată cu ivirea unor probleme noi, probleme de conținut care și-au creat ele mijloacele de expresie pe potriva lor. Dacă pictorii Renașterii au găsit noi mijloace față de pictorii primitivi, față de pictorii Evului Mediu, de pildă, faptul s-a datorat nevoii lor de a exprima mai bine chipul omenesc. Adică apropierea de chipul omenesc a adus progresul meșteșugului pictoricesc, nu nevoia de linie clară a adus adîncimea psihologică, adevărul portretului din Renaștere.

Muzica a găsit în Bach și Beethoven o nouă arhitectură nu pentru că ei căutau pur și simplu forme noi arhitecturale în muzică, ci pentru că complexitatea ideilor lor, vastitatea geniului lor muzical turnîndu-se în forme, le-a modificat și le-a înnoit în chip firesc.

Stanislavski n-a creat o nouă școală de teatru ca să creeze una, de dragul de a croi o metodă personală, ci trudindu-se să descopere și să pună în lumină toate valorile unui text, să facă actorul stăpîn pe sine și bine orientat în cercetarea textului, a dat rînd pe rînd peste cele mai bune mijloace din care mai tîrziu a alcătuit un sistem.

Fără îndoială că în procesul de elaborare al unei opere, proces intim, uneori lung și chinuitor, intervine de neînlăturat și căutarea, adică lupta piept la piept cu materialul concret în care îmbraci problema, luptă în care vrînd nevrînd artistul aruncă deoparte tot ceea ce i-ar pare uzat și alege, și scormonește, și schimbă, și împrospătează pînă cînd forma devine imagine necesară, credincioasă, precisă a gîndului lui. In această etapă, în adevăr, căutarea formei noi își are rostul și nici nu poate exista muncă artistică fără ea.

Desigur, adevărata originalitate e determinată între altele de individualitatea creatoare a fiecărui artist, care-și pune amprenta unică asupra operei de artă.

Eu vreau numai să spun că gîndul de a găsi **noul** în felul de exprimare nu trebuie să preceadă ivirea ideii, procesul de întrupare al ei, să fie un act aprioric, pornit numai din dorința de a fi original, înnoitor cu orice risc.

Noul în general nu se găsește ca o prepeliță la vînătoare cînd o cauți. Noul se naște din truda de a face mai bine, mai aproape de adevăr, mai complect. Ca să ieșim din șabloane în clipa în care simțim că ne pasc, eu cred că nu trebuie să alergăm după formule noi, ci după multitudinea de chipuri ale esențialului, după feluritele chipuri ale problemelor, după complexitatea fenomenelor vieții, luminîndu-ne în înțelegerea lor de doctrina marxist-leninistă. Căutarea formei și numai a ei, poate să aibă adesea aspectul, voit sau nevoit, al unui refugiu, al unei fugi de idei, de teză, de susținerea unei probleme de viață. O fugă lașă de ceea ce trebuie spus de pe o poziție clară, fermă, în acel: să spun ceva, indiferent ce, numai să fie altfel rostit.

Viața patriei noastre înfățișează **zeci** de aspecte încă necercetate. Oamenii care se ridică puternici și creatori, făuritorii vieții noi, dușmanii regimului nostru n-au fost încă exprimați în toată complexitatea și diversitatea tinereții, sensibilității, puterii lor cînd e vorba de cei dintîi, a urîciunii, cînd e vorba de cei din urmă. Dragostea, natura, prietenia alături de celelalte probleme omenești n-au fost încă destul de zugrăvite în literatura noastră nouă. Felul în care ele se îmbină cu toate problemele omului nou n-a fost destul de exploatat. Unii scriitori au impresia că lucrurile se pot separa, că viața se poate despica în șuvițe, că sentimentele omenești se pot trata în capitole izolate, ca și cum indivizii umani ar trăi unele sentimente în cadrul societății și altele dincolo de planul social. De vreme ce luptăm împotriva platitudinii, se gîndesc ei, literatura cazului individual și a problemelor izolate poate înflori. Și odată cu ea, căutarea formelor noi, nemaipomenite, uluitoare, de sine stătătoare.

Dar cazul individual și actul gratuit puteau exista numai în epoca în care o ediție se scotea în două mii de exemplare, care nu se vindeau toate. Azi cititorii celor zece, cincisprezece, douăzeci de mii de exemplare dintr-o carte de literatură nu au nevoie de povești care nu reprezintă adevărul înconjurător, realitatea bogată în fapte cu sens și miez, tîlcul vremii noastre sau al altor vremi trecute, pe noi înșine cu lupta noastră creatoare, cu greutățile pe care le zdrobim și cu victoriile noastre, cu năzuințele noastre, cu clocotul nostru, sau pe oamenii din alte epoci sau țări, cu sensul întreg al existenței lor. Iar forma care se schimbă singură, înaintea îmbogățirii conținutului, înaintea căutării grave, stăruitoare a ideii, înaintea înfățișării unui chip adevărat și vrednic de a fi cunoscut al vieții, poate găsi adepți și printre artiști și printre cititori sau privitori, dar nu îmbogățește cu nimic arta noastră și nu dăruiește cu nimic cultura poporului nostru. Pentru că aici ne duce fără doar și poate căutarea formei ca pe un lucru de sine stătător, izolat, cu o valabilitate care poate trăi independentă. Ne duce la o deplasare a obiectivului nostru principal, la o lunecare a preocupării noastre esențiale scriitoricești, la o îndepărtare de însăși ținta literaturii.

Primejdia nu-i pîndește numai pe cei tineri, ci pe ori care scriitor care nu știe bine încotro să-și îndrepte căutarea, pe ori care scriitor care confundă măiestria cu truvaiul, cu fabricarea voită a frumosului socotit o floare fără rădăcini.

In clipa în care am înțeles că din viața poporului trebuie să tragem seva artei noastre și pentru el trebuie să scriem, ne-am îndreptat către problemele umane în adevăr, către problemele fundamentale, către temele esențiale ale vieții noastre, am plecat de la suprafața pe care pluteam, spre adînc, și am găsit acea a treia dimensiune care ne lipsea atît de des în artă. Literatura a devenit grea de sensuri, plină de sevă sănătoasă, a devenit armă, leac, hrană și rază de soare.

Lupta împotriva schematismului, împotriva dogmatismului nu trebuie să se confunde nici o clipă cu abandonarea problemelor mari, care justifică existența noastră de scriitori. Noi luptăm împotriva schematismului, a uscăciunii, a fabricatului, a șablonului tocmai pentru că simțim nevoia să facem mai proaspete, mai clare, mai convingătoare ideile în slujba cărora ne-am pus cu sinceritate și cinste. Luptăm împotriva cusururilor literaturii noastre, pentru că vrem ca opera noastră să fie expresie a spiritului nostru, să fie o armă împotriva forțelor reacțiunii, să fie o permanentă chemare la vigilență, o continuă acțiune de demascare a ceea ce e putred și rău făcător, o slăvire a ceea ce e proaspăt, viu, înnoitor și plin de virtuți. Vrem ca arta noastră să apere împotriva vrăjmașilor ceea ce am îndeplinit și ceea ce se va mai îndeplini încă în patria noastră.

Nu am găsit nobletea, demnitatea meseriei noastre scriitoricești cu atîta bucurie ca să fie pierdută în căutări sterile, nici n-am priceput însemnătatea socialismului ca pe unica formulă de a face o omenire fericită ca să permitem ca arta noastră să se rupă de viață și de marele ei rost. A rupe arta de socialism înseamnă a o pune în slujba dușmanilor lui. După părerea mea, adevărata căutare este, în primul rînd, a bogăției și diversității vieții, văzută bine și clar în lumina realismului socialist.

Insufleţita participare a maselor la întîlnirile între candidaţi şi alegători

Să întărim vigilenţa ÎN APĂRAREA CAUZEI PĂCII

Intîlnirea tovarăşului LEONTIN SĂLĂJAN cu lucrătorii de la atelierele de zonă C.F.R.-Oradea

ORADEA (coresp. „Scinteii"). — Sala de festivităţi a atelierelor C.F.R. din Oradea a găzduit în după-amiaza zilei de 24 ianuarie întîlnirea muncitorilor, tehnicienilor, inginerilor şi funcţionarilor de la complexul C.F.R. cu candidatul lor, tov. general-colonel Leontin Sălăjan, membru supleant al Biroului Politic al C. C. al P. M. R., ministrul Forţelor Armate ale R. P. Romîne. Adunarea s-a transformat într-o puternică manifestaţie de solidaritate a ceferiştilor din Oradea în jurul partidului şi guvernului. Vorbitorii au raportat cu mîndrie partidului că în anul 1956 numărul vagoanelor reparate a atins cifra de 5.948, ceea ce reprezintă una din cele mai însemnate realizări obţinute aci în ultimii ani.

Inginerul Mauc Ioan şi alţi vorbitori au arătat că angajamentul luat de muncitori cu ocazia propunerii candidaturii tov. L. Sălăjan de a repara peste plan un număr de 40 vagoane de cale ferată a fost îndeplinit.

„Luptînd zi de zi pentru o viaţă mai bună să nu uităm nici o clipă trecutul de mizerie şi suferinţe al muncitorilor de pe vremea regimului burghezo-moşieresc cînd exista o adevărată armată de şomeri — a spus lăcătuşul Drozd Francisc. La o asemenea viaţă ar vrea să ne întoarcă imperialiştii".

„Evenimentele din Egipt şi Ungaria — a arătat tov. Cosma Ion, şeful gării Oradea — au făcut ca noi, toţi oamenii muncii din R. P. Romînă, de toate naţionalităţile, să fim mai vigilenţi faţă de uneltirile duşmanilor socialismului. În faţa acestor uneltiri, noi ne unim şi mai strîns în jurul guvernului şi partidului nostru".

În acelaşi spirit au vorbit şi alţi muncitori romîni şi maghiari aflaţi în sală. Mulţi dintre ei au arătat marea satisfacţie cu care au fost primite de toţi oamenii muncii hotărîrile plenarei C.C. al P.M.R. menite să ducă la o continuă ridicare a nivelului de viaţă pentru toţi cei ce muncesc. Tov. Negruţ Ioan, şeful depoului, maistrul Toma Aurel şi muncitoarea Ibacska Ana au insistat îndeosebi asupra unor probleme privind dezvoltarea complexului, continua sporire a producţiei şi productivităţii muncii, pentru a transforma în viaţă recentele hotărîri ale partidului.

În cuvîntul său tov. Leontin Sălăjan a scos în evidenţă unele probleme importante care preocupă partidul şi guvernul. Subliniind faptul că plenara C.C. al P.M.R. s-a preocupat îndeosebi de ridicarea continuă a nivelului de trai al celor ce muncesc, vorbitorul a arătat alegătorilor că acest lucru se poate realiza numai pe baza creşterii continue a producţiei şi productivităţii muncii în industrie şi agricultură.

Referindu-se la situaţia internaţională, vorbitorul a subliniat că prin agresiunea lor din Egipt şi prin punerea la cale a contrarevoluţiei din Ungaria, imperialiştii au dovedit că nu au renunţat la scopurile lor agresive. Concluzia noastră — a spus vorbitorul — trebuie să fie întărirea vigilenţei faţă de uneltirile duşmanilor şi strîngerea legăturii partidului cu masele. Evenimentele internaţionale — a arătat în continuare tov. L. Sălăjan — au vădit în acelaşi timp unitatea indestructibilă şi forţa lagărului socialist, marea cucerire a popoarelor.

În aceeaşi zi tov. Leontin Sălăjan s-a mai întîlnit cu alegătorii din Episcopia Bihorului.

Învăţătorimea, sprijin de nădejde al operei de culturalizare

Acad. MIHAIL RALEA în mijlocul învăţătorilor din Huşi

Peste 200 de învăţători şi învăţătoare din Huşi s-au întîlnit miercuri seara cu candidatul F.D.P. în circumscripţia electorală Huşi, acad. prof. Mihail Ralea, preşedintele Institutului romîn pentru relaţiile culturale cu străinătatea.

Intîlnirea a prilejuit o caldă manifestare a adeziunii profesorilor şi învăţătorilor din Huşi faţă de regimul democrat-popular, faţă de politica înţeleaptă a partidului şi guvernului.

Numeroşi alegători au vorbit cu entuziasm despre marile prefaceri petrecute în patria noastră în anii puterii populare, insistînd asupra realizărilor pe tărîm cultural.

Sînt învăţător tînar — a spus Boris Gorceag, directorul şcolii de 7 ani din suburbia Corni — şi mă mîndresc că slujesc Republica Populară Romînă, stat în care poporul a obţinut printre alte importante realizări o cucerire de seamă: lichidarea aproape totală a analfabetismului. În raionul Huşi din 11.000 neştiutori de carte existenţi în urmă cu cîţiva ani, ultimii 400 sînt în curs de alfabetizare.

Mihalache Mocanu, şeful secţiei de învăţămînt a Sfatului popular raional Huşi, a subliniat că în acest raion în fiecare cătun există şcoli de 4 ani. Şcolile acestea sînt din ce în ce mai bine utilate. Despre dezvoltarea învăţămîntului de cultură generală, despre cuceririle ştiinţei, artei şi culturii în patria noastră au vorbit Mihai Hogaş, directorul şcolii medii nr. 2, Georgeta Cristea, profesoară la şcoala medie nr. 1 şi alţii.

Luînd cuvîntul, acad. prof. Mihail Ralea s-a referit printre altele la rolul şi sarcinile Marii Adunări Naţionale, organ suprem al puterii de stat. Vorbind despre sarcinile ce revin cadrelor didactice în statul nostru democrat-popular, candidatul a arătat că învăţătorii şi profesorii, cei care asigură educaţia generaţiei de mîine, au îndatorirea să insufle elevilor dragostea pentru patria noastră, pentru regimul democrat-popular.

Vorbind despre relaţiile de prietenie pe care ţara noastră le întreţine cu diferite ţări, acad. prof. M. Ralea a arătat că în 1956 Republica Populară Romînă a primit mai mult de 3.000 de invitaţi de peste graniţă. În prezent avem legături culturale cu 70 de ţări. Dorinţa noastră este să lărgim tot mai mult aceste schimburi, contribuţie importantă la lupta pentru pace şi înţelegere internaţională.

Lărgirea atribuţiilor sfaturilor populare — izvor de noi înfăptuiri gospodăreşti

Alegătorii din circ. electorală „Cărămidari" de vorbă cu pensionarul M. DOBRESCU

Peste 400 de cetăţeni care locuiesc pe şoseaua Olteniţei şi în cartierul „Puţu Inalt" s-au adunat joi după-amiază într-una din sălile Institutului de studii şi prospecţiuni din Bucureşti.

...Într-un colţ al sălii un grup de cetăţeni discuta aprins. În mijlocul lor un bărbat cu faţa blajină şi părul ca neaua. Cetăţenii din acest colţ al Capitalei îl cunosc bine pe tovarăşul Mihai Dobrescu, candidat în alegerile de deputaţi pentru Marea Adunare Naţională. Tocmai de aceea discuţiile se încheagă repede.

Şi aşa, pe nesimţite, întîlnirea candidatului Mihai Dobrescu, vechi muncitor în uzinele „Timpuri Noi", azi pensionar, cu alegătorii s-a transformat într-o adevărată adunare de lucru.

Cetăţenii care au venit la întîlnire au ţinut să amintească de realizările din cartier. Chiar clădirea impunătoare a Institutului de pe şoseaua Olteniţei, înălţată de curînd, este o mărturie vie a schimbărilor care înnoiesc faţa cartierului. Tov. Dărmănescu Constantin a arătat că sfaturile populare antrenează mase largi de oameni ai muncii la înfăptuirea unor lucrări gospodăreşti deosebit de importante. Aportul maselor, a spus vorbitorul, înzeceşte forţa organelor locale ale puterii. Hotărîrile recentei plenare a C.C. al P.M.R. lărgesc atribuţiile sfaturilor populare, le dau posibilitatea să valorifice mai deplin resursele locale. La această muncă cetăţenii îşi vor da cu drag contribuţia.

— Care din noi tovarăşi — a spus el — nu ştie cum arăta pînă mai ieri cartierul nostru? Îţi era frică să mergi noaptea pe strada Constantin Brîncoveanu. Acum becurile străluiesc strada de la un capăt la altul. Pe multe din locurile vîrane muncitorii şi-au înălţat locuinţe proprii, cu bani împrumutaţi de la sat.

În continuare s-a vorbit despre înlesnirea adusă populaţiei cartierului prin înfiinţarea pieţei „Piscului", despre lărgirea reţelei comerţului de stat etc.

La cuvînt s-a ridicat apoi tov. Grigore Velicu.

— Eu sînt bătrîn, a spus el. În trecut am participat la cîteva întruniri electorale. Veneau candidaţii partidelor istorice şi ne implorau să le dăm votul, amăgindu-ne cu momeli. „Votaţi-ne pe noi, — ziceau ei — că vă scoatem cartierul din noroi..." Cu cîteva zile înainte de alegeri aduceau un camion cu piatră şi o descărcau grămadă în mijlocul străzii. După alegeri piatra dispărea într-o noapte ca prin farmec. Astăzi s-a sfîrşit cu toate acestea. În adunarea noastră discutăm cu mîndrie despre realizările de pînă acum, stăm la sfat cu candidatul nostru despre politica partidului şi a statului nostru.

Au luat cuvîntul şi alţi participanţi la adunare. Printre altele ei au arătat că în cartier mai sînt şi greutăţi. Ar fi bine, de pildă, au spus ei, să se studieze posibilitatea introducerii unei linii de tramvai pe porţiunea de la strada Lînăriei pînă în şoseaua Olteniţei, să se prelungească linia de tramvai nr. 12 şi altele.

La sfîrşitul adunării a vorbit tov. Mihai Dobrescu, candidat al F.D.P. în circumscripţia electorală „Cărămidari" care în cuvîntul său a spus printre altele:

— Viaţa noastră, a oamenilor muncii se îmbunătăţeşte neîncetat. În acelaşi timp însă cresc şi cerinţele. Cu eforturile noastre comune, îndrumaţi de partid, vom deschide drum liber iniţiativelor creatoare ale maselor largi de cetăţeni spre înfăptuirea unor noi realizări.

O mare mulţime de cetăţeni a participat la întîlnirea pe care a avut-o ieri după-amiază acad. TUDOR ARGHEZI cu alegătorii din circumscripţia electorală „Ana Ipătescu".

A intrat în funcţiune noua conductă de gaz metan Turda-Cluj

CLUJ (coresp. „Scînteii"). — Conducta de gaz metan Ceanu Mare-Cluj — executată acum 10 ani într-un timp record de 60 de zile, pe o lungime de 45 kilometri — a pus capăt maşinaţiilor vechilor politicieni ai burgheziei care împiedicau punerea în valoare pentru folosul celor mulţi a acestui combustibil practic şi ieftin. De atunci reţeaua de gaz metan s-a extins în mai multe localităţi din ţară.

În oraşul Cluj, gazul metan a fost introdus în toate întreprinderile şi instituţiile şi în aproximativ 50% din casele cetăţenilor. Reţeaua de gaze a mai fost extinsă în încă 33 localităţi urbane şi rurale din regiune. Pentru a se da posibilitatea extinderii şi mai mult a gazului metan, s-a trecut la executarea noii conducte de gaz metan pe distanţa Turda-Cluj în lungime de 32 km. Lucrările au fost efectuate de muncitorii şi tehnicienii întreprinderii 21 instalaţii Bucureşti.

Lucrările au fost terminate ieri 25 ianuarie. La aceste lucrări muncitorii de la întreprinderea 21 instalaţii Bucureşti au fost ajutaţi de cei de la serviciul gaz metan al întreprinderilor comunale Cluj.

Staţia experimentală de fabricare a pastei semichimice din stuf

La fabrica de mucava din Tulcea a fost pusă în funcţiune o staţie experimentală de fabricare a pastei semichimice din stuf, cu fierbere continuă. Noua staţie, prima de acest gen din ţară, a fost proiectată de specialişti de la Institutul de cercetări şi proiectări pentru industria hîrtiei, celulozei şi stufului. (Agerpres)

Recepţie la Ambasada sovietică

Vineri seara, ambasadorul Uniunii Sovietice la Bucureşti, A. A. Epişev, a oferit o recepţie, în saloanele Ambasadei, cu ocazia semnării planului pe anul 1957 pentru aplicarea convenţiei de colaborare culturală între Republica Populară Romînă şi Uniunea Sovietică.

La recepţie au luat parte tovarăşii: Miron Constantinescu, Ştefan Voitec, Leonte Răutu, acad. prof. dr. C. I. Parhon, Constanţa Crăciun, Ion Pas, Ghizela Vass, Aurel Mălnăşan, M. Macavei, Ofelia Manole, O. Livezeanu, C. Prisnea, dr. O. Berlogea, acad. V. Malinschi, acad. Iorgu Iordan, George Georgescu, I. Jalea, Al. Ciucurenco, Ion Marin Sadoveanu, Petru Dumitriu, reprezentanţi ai vieţii culturale şi artistice.

Au participat P. V. Lebedev, locţiitor al ministrului Culturii al U.R.S.S., R. V. Babiiciuk, ministrul Culturii al R.S.S. Ucrainene, L. D. Kislova, membră în conducerea V.O.K.S.-ului, A. F. Şebanov, director general adjunct în Ministerul Învăţămîntului Superior al U.R.S.S., L. V. Grecişnikova, director general adjunct în Ministerul Sănătăţii, N. J. Volcenko, şefa secţiei pentru relaţiile culturale cu ţările din sud-estul Europei, din Ministerul Culturii al U.R.S.S., membri ai delegaţiei guvernamentale sovietice care au participat la lucrările Comisiei Mixte Romîno-Sovietice pentru elaborarea planului de colaborare culturală pe anul 1957.

Recepţia s-a desfăşurat într-o atmosferă de caldă prietenie. (Agerpres)

Intîlnire cu delegaţia comercială a U.R.S.S. care ne vizitează ţara

Membrii delegaţiei Comerţului Interior din Uniunea Sovietică care se află în ţara noastră s-au întîlnit vineri după-amiază în sala Casei Prieteniei Romîno-Sovietice cu lucrători din comerţul socialist al Capitalei. Salutînd prezenţa în ţara noastră a oaspeţilor sovietici, ministrul Comerţului Interior al R. P. Romîne, tov. Gogu Rădulescu, a arătat că vizita lor va îmbogăţi experienţa lucrătorilor din comerţul nostru socialist în privinţa organizării desfacerii produselor şi deservirii populaţiei.

Conducătorul delegaţiei Comerţului Interior din U.R.S.S., V. F. Ulianov, locţiitor al ministrului Comerţului Interior din U.R.S.S., a împărtăşit participanţilor impresii din vizitele făcute în numeroase unităţi ale comerţului socialist din ţara noastră în legătură cu organizarea activităţii comerciale, precum şi aspecte din experienţa sovietică în acest domeniu.

A luat apoi cuvîntul tov. J. Podoleanu, prim-locţiitor al ministrului Comerţului Interior din R. P. Romînă, care a relevat felul cum a folosit Ministerul Comerţului Interior din R P. Romînă experienţa acumulată cu prilejul vizitei unei delegaţii comerciale din ţara noastră în Uniunea Sovietică. (Agerpres)

Mărfuri sosite din U. R. S. S.

IAŞI (coresp. „Scînteii"). — În noaptea de 24-25 ianuarie a sosit din U.R.S.S. în staţia Socola Roşie din Iaşi trenul 3701 încărcat cu 367 tone grîu. Acesta este primul transport de grîu sosit prin punctul de frontieră Ungheni din cantităţile pe care ni le livrează Uniunea Sovietică pe baza acordului încheiat.

În dimineaţa zilei de 25 ianuarie a mai sosit în staţie încă un tren aducînd un nou transport de grîu.

În ultimele cinci zile fără noastră a primit din U.R.S.S., tot prin punctul de frontieră Ungheni, 300 tone orz, 550 tone îngrăşăminte chimice, 2100 tone laminate, 4.000 tone cocs, 186 autocamioane, 3 vagoane încărcate cu aparate de televiziune, 90 tone diferite instalaţii industriale, 15 tone aparate electrice, 20 tone sămînţă de in şi alte produse.

Solemnitatea unor decorări

La solemnitatea care a avut loc joi la amiază la Prezidiul Marii Adunări Naţionale, cu prilejul înmînării unor decoraţii au luat parte dr. Petru Groza, preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale, M. Mujic, vicepreşedinte, şi A. Bunaciu, secretar al Prezidiului Marii Adunări Naţionale, Ion Pas, prim-locţiitor al ministrului Culturii, oameni ai artei şi culturii.

Au fost înmînate decoraţii unor activişti de partid, oameni de ştiinţă, unor artişti ai Teatrului secuiesc de stat din Tîrgu Mureş, ai Teatrului de stat din Constanţa, ai Teatrului Evreiesc de Stat din Bucureşti, unor muncitori şi tehnicieni.

INFORMAŢII

■ Vineri dimineaţa a părăsit Capitala, plecînd cu avionul în Turcia, echipa de fotbal Casa Centrală a Armatei, campioană a ţării pe anul 1956. Fotbaliştii romîni urmează să susţină patru întîlniri la Izmir şi Ankara, prima fiind programată pentru ziua de 26 ianuarie în compania unei selecţionate a oraşului Izmir.

■ Societatea pentru răspîndirea ştiinţei şi culturii anunţă că sîmbătă la ora 18 în sala Bibliotecii centrale universitare din calea Victoriei 88, ing. Anton Vlădoiu, preşedintele Sfatului popular al Capitalei, va vorbi despre „Creşterea iniţiativei şi atribuţiilor sfaturilor populare".

Tot sîmbătă la ora 18 în cadrul Universităţii populare, sala S.R.S.C. din str. biserica Amzei 5—7, conf. univ. dr. Petru P. Groza va ţine conferinţa „Cum se realizează menţinerea constantă a temperaturii în corpul omenesc?"

■ La Casa ziariştilor a avut loc miercuri o convorbire între ziarişti din Capitală şi directorii uzinelor „23 August", „Vasile Roaită" şi fabricii de confecţii „Gh. Gheorghiu-Dej", pe tema: rolul directorului de întreprindere în lumina hotărîrilor Plenarei C.C. al P.M.R. din decembrie 1956.

■ La tragerea „Loto-Central" din seara zilei de 25 ianuarie 1957, au fost extrase din urnă următoarele noua numere:

65 56 84 2 30 89 3 59 70

Operativitatea, sarcină de frunte

TRIBUNA agitatorului

În ultimul timp oamenii muncii din ţara noastră au trăit evenimente deosebit de importante. Printre acestea se numără fără îndoială măsurile adoptate de plenara din 27—29 decembrie 1956 a C.C. al P.M.R. privind ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii din fabrici şi de pe ogoare precum şi pregătirile care se fac pentru alegerile din 3 februarie.

Voi încerca să arăt aici cum am muncit eu pentru a populariza documentele plenarei C.C. al P.M.R. în rîndul muncitorilor de la linia de fabricaţie a arborilor motor unde lucrez; în al doilea rînd vreau să arăt cum am muncit în campania electorală în uzină şi printre locuitorii cartierului uzinelor de tractoare.

De la bun început ţin să arăt că atunci cînd este vorba de un eveniment important nu aştept niciodată să primesc mai întîi sarcini din partea organizaţiei de bază pentru a desfăşura munca de agitaţie, ci imediat intru în acţiune. Aşa, de pildă, chiar în ziua în care au apărut ziarele cu raportul tovarăşului Gheorghe Gheorghiu-Dej am citit ziarul într-un grup de mai mulţi muncitori printre care se găseau tov. Scridon Filon, Nicolae Dinu şi alţii. După cum era de aşteptat au început discuţiile.

Am arătat, de pildă, că hotărîrea cu privire la mărirea alocaţiilor pentru copii şi a salariilor mici a fost tradusă în viaţă. Muncitorul Pivodă Gheorghe care are 4 copii şi care primea înainte drept alocaţie 170 lei, primeşte acum 400 lei pentru copii. În acelaşi timp am arătat că aceste măsuri luate de partid, ca şi altele, sînt, de fapt, aplicarea în viaţă a hotărîrilor Congresului al II-lea al P.M.R. şi că ele au fost posibile datorită progreselor realizate în dezvoltarea economiei naţionale. Am arătat că plenara a hotărît ca în acest an să se îmbunătăţească sistemul de salarizare încît cîştigurile salariaţilor să crească în medie cu 15%.

Vorbind despre toate acestea este şi normal că ele trebuiau să fie legate de sarcinile pe care le pune plenara în faţa noastră a fiecărui muncitor şi tehnician, cu privire la creşterea productivităţii muncii, îmbunătăţirea calităţii produselor şi reducerea cheltuielilor de producţie.

Am scos în evidenţă faptul că tov. Gheorghe Folea şi mulţi alţii au făcut şi fac mari economii de materiale, îngrijesc bine maşinile, folosesc din plin timpul de lucru. Sînt alţii însă ca tov. Ruţa Florian, Chirciu Gheorghe, care lucrează neglijent, din care cauză suferă şi producţia şi păgubesc şi ei pentru că cîştigă mai puţin. În cadrul discuţiilor şi convorbirilor am vorbit şi despre alte aspecte ale muncii; în special despre necesitatea de a găsi noi căi pentru folosirea din plin a maşinilor, mărirea randamentului acestora, organizarea temeinică a întrecerii socialiste şi altele.

O altă sarcină care a stat şi mai stă în atenţia noastră acum este desfăşurarea muncii politice în rîndul cetăţenilor din cartiere în vederea apropiatelor alegeri de deputaţi în Marea Adunare Naţională. Ce am făcut în acest scop? În cele 5—6 ieşiri pe teren în cartierul uzinelor de tractoare, m-am interesat dacă fiecare cetăţean, care a trecut de 18 ani, cunoaşte data şi importanţa alegerilor. Am vorbit cetăţenilor despre Marea Adunare Naţională, ce atribuţii are, cum îşi va desfăşura activitatea şi cine sînt aleşi în ea.

Vorbind despre tov. Gheorghe Stoian, muncitor în întreprinderea noastră, candidat în circumscripţia respectivă, am făcut o comparaţie între candidaţii de ieri şi candidaţii de astăzi. Candidaţii de pe vremea regimului burghezo-moşieresc erau nişte hrăpăreţi, care nu aveau altă grijă decît să-şi rotunjească averile. Candidaţii F.D.P. sînt oameni ai muncii care în întreaga lor activitate au un singur gînd: grija faţă de oameni şi nevoile lor, faţă de îmbunătăţirea condiţiilor de trai material şi cultural.

Popularizarea realizărilor regimului nostru democrat-popular a constituit una din cele mai importante probleme ale muncii mele de agitator. Am vorbit, de pildă, cetăţenilor despre dezvoltarea uzinei noastre în anii puterii populare; despre construcţia tractoarelor care brăzdează în lung şi în lat ogoarele patriei, despre cartierul uzinelor de tractoare construit din 1948 încoace, despre spitalul-policlinică, care s-a construit acum doi ani, despre şcoala medie serală, şcoala elementară, creşa şi căminul de zi — realizări care vorbesc de la sine despre grija pe care statul şi partidul nostru o poartă oamenilor muncii.

NICOLAE ILIOIU
agitator la uzinele „Ernst Thälmann"-Oraşul Stalin

Să răspîndim larg experienţa valoroasă în formarea de întovărăşiri agricole!

(Urmare din pag. 1-a)

mir, unde s-au înscris 21 familii cu 52,61 ha. fără a se efectua nici un schimb de teren.

O caracteristică pentru toate întovărăşirile create astfel este timpul mai scurt de care a fost nevoie pentru a se desfăşura munca politică de convingere. Aceasta se explică prin caracterul operativ şi concret al muncii, toţi cei din perimetru formînd un lanţ ce trebuie luat verigă cu verigă, om cu om.

În raionul Amaradia, cele 25 întovărăşiri create în ultimul timp fără schimburi sau cu foarte puţine schimburi de teren au luat fiinţă într-un timp relativ scurt. Astfel 5 întovărăşiri au fost create după 10 zile de muncă, 15 întovărăşiri în timp de 20 de zile şi 5 între 20—30 zile.

La crearea multor astfel de întovărăşiri au fost folosiţi în munca de convingere ţăranii muncitori din perimetru care erau de la început de acord cu înscrierea în întovărăşire. Munca acestor tovarăşi a dat foarte bune rezultate. În comuna Breasta, raionul Craiova, pentru a întări întovărăşirea din sat s-a ales un perimetru de peste 100 ha. În munca pentru lămurirea ţăranilor muncitori ce aveau pămînt aci au fost folosiţi treptat toţi acei ce făceau cerere de înscriere în întovărăşire. Au fost antrenaţi peste 40 tovarăşi. Aşa s-a izbutit ca în scurt timp să se facă 89 cereri cu 135 hectare fără a se schimba decît cîţiva ţărani muncitori care nu erau din această comună.

Se vede deci limpede din exemplele de mai sus că este posibil să se organizeze întovărăşiri fără a se face nici un schimb de teren sau schimburi neînsemnate.

Din experienţa dobîndită pînă în prezent se constată că întovărăşirile se pot crea mai uşor pornindu-se de la stabilirea mai multor tarlale, cunoscînd pe ţăranii care au terenuri în acele tarlale şi organizînd munca politică pentru lămurirea lor să se întovărăşească, urmînd ca apoi, cu timpul, în urma unei munci politice de zi cu zi, întovărăşirea să se lărgească prin înscrierea vecinilor, iar întovărăşirile mici din sat să se unească în întovărăşiri mai mari.

Trebuie sprijinite însă îndeaproape organizaţiile de bază din sate ca să-şi creeze în jurul lor un larg activ format din elementele cele mai înaintate din rîndurile ţăranilor muncitori, agitatori, deputaţi, buni gospodari, femei, tineret şi prin aceştia să desfăşoare o largă muncă politică de masă, concretă, răbdătoare, zi de zi. Organizaţia de partid să îndrume colectivul căminului cultural ca întreaga activitate a acestuia să fie subordonată muncii de transformare socialistă a agriculturii. Să fie îndrumaţi membrii de partid din conducerile organizaţiilor de masă ca întreaga activitate a acestor organizaţii să fie legată de munca ce se desfăşoară pentru transformarea socialistă a agriculturii.

Constituirea de întovărăşiri fără schimburi de teren are o mare importanţă economică şi politică. În primul rînd prin aceasta, evitîndu-se mutarea repetată a unor gospodării de la o parcelă la alta, se împiedică dezorganizarea producţiei. Astfel, ţăranii muncitori îşi pot organiza o rotaţie raţională a culturilor, se pot ocupa îndeaproape de îngrăşarea solului, combaterea dăunătorilor etc. Pe de altă parte se evită nemulţumirile inerente legate de mutarea de pe pămînt a unor ţărani muncitori. Satul vede cu ochi buni o astfel de întovărăşire şi se creează condiţii favorabile pentru ca toţi ţăranii muncitori din sat să intre în întovărăşire.

Experienţa de pînă acum a dovedit că întovărăşirile mai mici se organizează mai uşor, e nevoie de mai puţine schimburi de teren la constituirea lor şi sînt mai uşor de condus.

Principalul este ca întovărăşirile ce la inaugurare au avut un număr mic de familii şi o suprafaţă redusă de teren să nu rămînă mici, să devină întovărăşiri mari şi puternice, în care întovărăşiţii să aducă cea mai mare parte a pămîntului.

Mergînd-se pe această linie, chiar dacă unele întovărăşiri au fost mai mici la început, s-a reuşit ca acestea să devină cu timpul mari şi puternice. Astfel, întovărăşirea „Drum Nou" din comuna Drăniic, raionul Segarcea, care a luat fiinţă cu 20 familii şi 36 ha. are în prezent 179 familii şi 341 ha.

În unele sate se întîlnesc mai multe întovărăşiri mici aşa cum e cazul comunei Amărăştii de Jos, raionul Caracal, unde sînt 12 întovărăşiri cu 2010 ha. şi 984 familii sau al comunei Celaru unde sînt 10 întovărăşiri cu 1878 ha. şi 828 familii.

Foarte greu ar fi fost să fie lămuriţi un număr aşa de mare de ţărani muncitori să se unească în întovărăşire, dacă munca s-ar fi dus pentru formarea unei singure întovărăşiri.

Desigur că această muncă ar fi durat foarte mult şi nu s-ar fi obţinut în acelaşi timp aceste rezultate. Şi chiar dacă s-ar fi obţinut astfel de rezultate concentrînd un număr mai mare de forţe, o asemenea întovărăşire ar fi fost foarte greu de condus. Greu s-ar fi descurcat conducătorii întovărăşirii care pînă mai ieri conduceau o gospodărie cu 2—3 hectare şi care deodată ar fi fost puşi să conducă o întovărăşire de 2—3 mii de hectare. După obţinerea unei experienţe de conducere în întovărăşiri mai mici, ei vor putea conduce cu succes şi întovărăşiri mari.

Dacă în întreaga regiune Craiova s-ar fi muncit ca în comunele de mai sus, cu siguranţă că succesele în munca de cooperativizare ar fi fost mari. Datoria organizaţiilor de partid este să folosească această experienţă valoroasă pentru ca peste tot să se obţină astfel de rezultate.

Faptul că în unele sate sînt mai multe întovărăşiri mici nu împiedică trecerea la forme superioare, ci dimpotrivă. Acest lucru e dovedit de numeroase fapte. Formele superioare de cooperare în muncă a ţăranilor muncitori, ce au luat fiinţă în regiunea Craiova în ultima vreme, au la bază elementele cele mai înaintate din aceste întovărăşiri.

Din cei 75 colectivişti înscrişi în gospodăria colectivă din comuna Horezu-Poenari, raionul Segarcea, (gospodărie organizată în vara anului 1956) 60 provin din cele două întovărăşiri din sat. La fel din cei 64 colectivişti din comuna Bîrza 40 provin din două întovărăşiri.

Toate cooperativele agricole de producţie din regiunea Craiova au luat fiinţă din una sau mai multe întovărăşiri.

Trecerea ţăranilor muncitori de la întovărăşire la cooperativa agricolă de producţie sau la gospodăria colectivă a avut loc pe calea întăririi şi dezvoltării întovărăşirii. Atît în întovărăşirile enumerate mai sus ca şi în celelalte care s-au dezvoltat spre forme superioare a avut loc un proces de transformare a concepţiei oamenilor. La început ei au desfiinţat numai haturile, au lucrat cu maşinile S.M.T. şi au obţinut rezultate mai bune decît înainte, cînd lucrau individual. Apoi, cu încetul, au trecut la efectuarea în comun a unui număr din ce în ce mai mare de munci, pînă cînd toate muncile s-au făcut în comun şi s-a împărţit producţia după pămînt şi după muncă obţinîndu-se rezultate şi mai bune. Aşa s-au copt treptat condiţiile trecerii spre forme superioare, aşa s-au convins treptat cea mai mare parte a întovărăşiţilor că este în interesul lor să treacă la cooperativa agricolă de producţie sau la gospodăria colectivă.

Hotărîtor în desfăşurarea acestui proces a fost activitatea organizaţiilor de bază din întovărăşiri. Prin munca politică perseverentă desfăşurată de membrii de partid, încetul cu încetul, începînd cu partea cea mai înaintată a întovărăşiţilor, tot mai mulţi întovărăşiţi se convingeau că este avantajos pentru dînşii să treacă la forme mai înaintate de muncă.

Una din condiţiile de bază ca întovărăşirea agricolă să constituie într-adevăr un mijloc de sporire a producţiei agricole, a veniturilor ţăranilor muncitori şi de convingere a lor asupra superorităţii agriculturii socialiste este întărirea întovărăşirii prin organizarea în comun a muncii, constituirea şi dezvoltarea fondurilor obşteşti. Trebuie spus că în această direcţie importantă, în regiune s-a făcut puţin. **Trebuie dată atenţie deosebită atît creării şi lărgirii întovărăşirilor cît şi întăririi lor economice şi organizatorice, aceste două laturi ale muncii constituind un proces unitar.** Întovărăşirile slabe sînt o frînă în crearea de noi întovărăşiri şi în lărgirea celor existente. Totodată, întovărăşirile slabe, în care nu se lucrează în comun, care nu au proprietate obştească, greu se dezvoltă spre forme superioare.

Pentru ca în acest an întovărăşirile să obţină rezultate cît mai bune, este necesar ca toate muncile să fie organizate în comun. Dacă muncile de toamnă şi cele de vară se mai fac în comun, cu ajutorul S.M.T.-urilor, sînt extrem de rare întovărăşirile ce muncesc în comun la semănatul şi prăşitul porumbului. Pentru aceasta trebuie încă din iarnă, cu ajutorul organizaţiilor de bază, dusă muncă de convingere cu membrii întovărăşirilor, stabilite condiţiile muncii în comun la primăvară şi adunată la un loc sămînţa de porumb.

Pentru constituirea fondului obştesc în întovărăşiri, organizaţiile de bază trebuie să desfăşoare o muncă de convingere concretă. **Adunările generale pot să hotărască constituirea acestui fond obştesc, fie prin contribuţii în natură sau bani din partea întovărăşiţilor, fie, aşa cum au procedat unele întovărăşiri avansate, rezervînd o anumită suprafaţă din întovărăşire pentru a o cultiva cu plante tehnice, producţia obţinută servind la constituirea fondului obştesc. Cu ajutorul fondului obştesc întovărăşirile pot să-şi procure unelte, vite şi crea ramuri anexe de producţie. Crearea fondului obştesc în întovărăşiri trebuie hotărîtă în adunările generale de sfîrşit de an, ce au loc în această perioadă.**

Pînă acum în regiunea Craiova, peste 400 întovărăşiri au stabilit suprafeţele de pe care anul acesta producţia va constitui fondul obştesc.

În concluzie, experienţa dobîndită pînă acum ne arată că:

— Trebuie să dăm atenţie deosebită creării şi lărgirii întovărăşirilor agricole ca forme simple de cooperare, larg accesibile maselor de ţărani muncitori.

— Metoda cea mai bună în organizarea întovărăşirilor şi lărgirea celor existente este munca răbdătoare şi perseverentă ce trebuie dusă cu ţăranii muncitori ce se învecinează cu pămînturile, stabilindu-se în prealabil perimetrele, astfel încît **să nu se facă schimburi de teren sau să se facă schimburi cît mai puţine.**

— Să se organizeze la început întovărăşiri mai mici şi mai multe în satele mai mari, care întovărăşiri cu timpul, prin muncă politică răbdătoare, să crească, să se unească, să devină întovărăşiri mari şi puternice.

— Să se dea atenţie nu numai creării şi lărgirii întovărăşirilor, dar şi întăririi lor, prin organizarea muncilor în comun şi constituirea fondului obştesc al întovărăşirii. Proprietatea obştească cointeresează mai mult pe oameni să lucreze în întovărăşire, îi leagă mai mult unul de altul. În acelaşi timp, munca în comun creează condiţiile cele mai favorabile pentru dezvoltarea întovărăşirilor spre forme superioare de cooperare în producţia agricolă.

ULTIMELE ŞTIRI * ULTIMELE ŞTIRI * ULTIMELE ŞTIRI * ULTIMELE ŞTIRI * ULTIMELE ŞTIRI * ULTIMELE ŞTIRI

DE PESTE HOTARE

PRIETENIA SOVIETO-CEHOSLOVACĂ

contribuie la întărirea continuă a întregului lagăr socialist

MOSCOVA 25 (Agerpres). — TASS La 25 ianuarie, Moscova a primit cu căldură delegaţia Republicii Cehoslovace condusă de preşedintele Antonin Zapotocky, care a sosit în U.R.S.S. într-o vizită oficială.

La apropierea trenului special venind din Praga, pe peronul gării Bielorusskaia se aflau tovarăşii K. E. Voroşilov, N. A. Bulganin, N. S. Hruşciov, A. I. Mikoian, V. M. Molotov, M. Z. Saburov, M. A. Suslov, L. I. Brejnev, E. A. Furţeva, N. M. Şvernik, N. I. Beliaev, P. N. Pospelov.

Au fost de faţă de asemenea miniştri ai U.R.S.S., mareşali ai Uniunii Sovietice şi numeroase alte personalităţi sovietice.

La ora 15 trenul se apropie de peron şi oaspeţii coboară din vagoane. Conducătorii guvernului sovietic şi partidului comunist dau mîna cu Antonin Zapotocky, preşedintele Republicii Cehoslovace, Viliam Siroky, primul ministru al Cehoslovaciei, Antonin Novotny, prim secretar al C.C. al Partidului Comunist din Cehoslovacia, precum şi cu Vaclaw Kopecky, vicepreşedinte al guvernului Cehoslovaciei, ing. Otokar Simunek, preşedintele Comisiei de stat a planificării, Jiri Hendrich, secretar al C. C. al P. C. din Cehoslovacia, Vaclav David, ministrul Afacerilor Externe, prof. Emanuel Schlechta, ministru, preşedintele Comitetului de stat pentru construcţii, Richard Dvorak, ministrul Comerţului Exterior, dr. Josef Plojhar, ministrul Ocrotirii Sănătăţii, general-colonel Bogumil Lomski, ministrul Apărării Naţionale. Josef Kysely, ministrul Industriei Locale, Rudolf Strechaj, preşedintele Corpului împuterniciţilor, J. Vosahlik, ambasadorul Republicii Cehoslovace în U.R.S.S.

K. E. Voroşilov şi A. Zapotocky au rostit cuvintări.

Cuvîntarea lui K. E. Voroşilov

Ingăduiţi-mi ca în numele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., al guvernului sovietic, al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi al meu personal să vă salut din toată inima în capitala patriei noastre — Moscova.

În persoana dv. poporul sovietic salută din toată inima guvernul Republicii Cehoslovace, poporul cehoslovac şi avangarda sa de luptă — Partidul Comunist, care este sufletul Frontului naţional, inspiratorul şi organizatorul victoriilor oamenilor muncii din Cehoslovacia care construiesc socialismul.

Relevăm cu bucurie că între popoarele noastre s-au stabilit şi continuă să se dezvolte relaţiile de prietenie sinceră şi cu adevărat frăţească.

Prietenia noastră corespunde întrutotul intereselor vitale atît ale poporului sovietic, cît şi ale poporului cehoslovac. Ea contribuie la întărirea continuă a întregului lagăr socialist şi la consolidarea păcii.

Dragi tovarăşi, sosirea dv. în Uniunea Sovietică într-o vizită oficială va avea fără îndoială un rol important în dezvoltarea şi întărirea continuă a prieteniei sincere dintre popoarele frăţeşti ale ţărilor noastre socialiste.

Cuvîntarea lui A. Zapotocky

Am acceptat cu mare bucurie invitaţia de a vizita Uniunea Sovietică. Am venit nu pentru a ne cunoaşte unii pe alţii şi pentru a stabili legături. Am venit la dv. ca la nişte prieteni vechi, cei mai dragi, cei mai scumpi şi cei mai credincioşi.

În continuare vorbitorul a spus: prima revoluţie rusă din 1905 a avut la noi un răsunet foarte mare. Ecourile pe care revoluţia rusă din furtunosul an 1905 le-a avut în ţara noastră au constituit unul din exemplele vii ale influenţei de trezire a forţelor progresiste din Rusia asupra evoluţiei istoriei noastre. **Putem afirma pe bună dreptate că victorioasa Revoluţie Socialistă din Octombrie din Rusia a constituit principalul factor politic internaţional care a dus la apariţia statului cehoslovac independent.** Întreaga perioadă începînd din anul 1918 a fost o perioadă de luptă a muncitorilor cehi şi slovaci şi a tuturor oamenilor muncii pentru dreptate socială, pentru o orînduire mai bună şi mai dreaptă în republică. Învăţătura nemuritoare a marxism-leninismului şi experienţa poporului sovietic ne-au arătat calea în grelele lupte de clasă împotriva capitalului ceh şi străin care devenea tot mai puternic.

Poporul sovietic şi glorioasa sa armată au fost acelea care ne-au venit în ajutor în anii ocupaţiei ţării noastre de către bandele fasciste hitleriste, le-au izgonit şi au ocrotit Praga noastră de aur.

Victoria glorioasă a poporului sovietic în Marele Război pentru Apărarea Patriei şi zdrobirea reacţiunii fasciste ne-au dat şi nouă posibilitatea să păşim în republica noastră pe calea construirii unei noi orînduiri sociale. Tratatul de prietenie şi alianţă încheiat în 1943 a cimentat pe veci colaborarea dintre noi. Prietenia credincioasă, alianţa trainică şi colaborarea strînsă au adus totdeauna numai avantaje şi folos popoarelor noastre şi ne-au ajutat în construirea socialismului.

Un rezultat al evoluţiei istorice este faptul că Uniunea Sovietică, ca primul stat socialist din lume, a devenit centrul în jurul căruia se unesc toate forţele progresiste ale lumii, faptul că forţa conducătoare în această luptă a devenit gloriosul Partid Comunist marxist-leninist al Uniunii Sovietice.

Acest fapt nu poate fi negat, nu poate fi contestat. Vor greşi în calculele lor toţi cei care vor conta pe ruperea prieteniei noastre trainice, care ar dori să semene neîncredere şi divergenţe în relaţiile dintre statele lagărului socialist. **În construirea socialismului, noi cei din Cehoslovacia vom continua să mergem înainte pe drumul leninist încercat şi nu ne vom abate niciodată de la acest drum.**

În încheiere, A. Zapotocky a spus: Dragi prieteni şi tovarăşi! Sînt convins că vizita noastră va contribui la întărirea şi consolidarea continuă a relaţiilor noastre de prietenie, a prieteniei dintre popoarele noastre, la colaborarea noastră în construirea socialismului şi la lupta împotriva războiului şi pentru pace.

Vă transmit salutul cordial şi sincer al întregului nostru popor.

Actualitatea internaţională

PROBLEMA CAŞMIRULUI ÎN CONSILIUL DE SECURITATE. Delegaţiile Australiei, Columbiei, Cubei, Angliei şi S.U.A. au prezentat un proiect de rezoluţie care ignorează adevărata stare de lucruri din Caşmir.

În noiembrie 1956, Adunarea constituantă a Caşmirului a adoptat constituţia statului, care prevedea autonomia acestui stat în cadrul Republicii India.

Reprezentantul sovietic a subliniat că Consiliul de Securitate ar trebui să recomande părţilor să reglementeze divergenţele existente prin tratative bilaterale. Menon (India) a arătat că Caşmirul este o parte integrantă a Indiei pe baza actului cu privire la împărţirea Indiei — fost dominion englez. Consiliul de Securitate nu are competenţă să pună la îndoială acest act. Proiectul de rezoluţie al celor 5 ţări, care propune continuarea examinării acestei probleme în Consiliu, a fost votat de 10 delegaţii. Delegaţia U.R.S.S. s-a abţinut.

CIPRU. Ciprioţii de origină greacă din Nicosia, Lymassol şi de la bazele militare britanice din Episcopi şi Akrotiri au declarat la 25 ianuarie grevă generală.

Trupele britanice au întreprins în munţii Ciprului o vînătoare de oameni, la care au participat aproximativ 5.000 de soldaţi. Au fost ucişi doi patrioţi, iar 13 au fost luaţi prizonieri.

VIZITELE PREMIERULUI CIU EN-LAI. La 25 ianuarie Ciu En-lai a părăsit Delhi. El a sosit în Nepal unde i s-a făcut o primire cordială. Următoarea etapă a călătoriei va fi Ceylon.

ORIENTUL MIJLOCIU: Primul ministru al Siriei, Sabri Assali, a declarat la 24 ianuarie că între Siria şi alte ţări arabe au loc tratative pentru unificarea măsurilor ce trebuie adoptate în urma situaţiei create de refuzul Israelului de a-şi retrage trupele din Gaza şi din peninsula Sinai.

O.N.U. În şedinţa din dimineaţa zilei de 25 ianuarie a Comitetului Politic al Adunării Generale a O.N.U., a continuat discutarea problemei dezarmării. Reprezentantul sovietic a propus să se mărească numărul membrilor Comisiei O.N.U. pentru dezarmare şi ai subcomitetului acesteia.

Vizita mareşalului Jukov

— simbol al prieteniei trainice dintre INDIA şi U.R.S.S.

DELHI 25 (Agerpres). — La 24 ianuarie dr. K. N. Katdju, ministru al Apărării al Indiei, a oferit un prînz în cinstea mareşalului Uniunii Sovietice G. K. Jukov, ministrul Apărării al U.R.S.S

Dr. K. N. Katdju şi G. K. Jukov au rostit cuvintări

K. N. KATDJU: O pace trainică este posibilă numai prin înţelegerea reciprocă internaţională

Anul trecut a spus K. N. Katdju, noi am avut plăcerea şi cinstea de a saluta pe primul ministru al marii dv. ţări dl. Bulganin şi pe dl. Hruşciov. **Vizita excelenţei voastre precum şi vizita d-lui Bulganin şi a d-lui Hruşciov sînt, dacă se poate spune aşa, simbolul prieteniei care există între ţările noastre şi între popoarele noastre.** Speram că vizita excelenţei voastre în ţara noastră va fi plăcută şi că în timpul extrem de scurt cît va dura vizita dv. veţi putea să vedeţi unele lucruri în ţara noastră, să cunoaşteţi poporul nostru şi să vă faceţi o impresie despre ce a putut realiza ţara noastră în puţinii ani ai independenţei noastre, de asemenea să înţelegeţi şi să apreciaţi idealurile spre care năzuim în permanenţă.

Pot să încredinţez pe excelenţa voastră că oriunde veţi merge în ţara noastră vi se va face cea mai cordială primire de către poporul nostru. Deşi aceasta este prima vizită a excelenţei voastre în India, totuşi poporul indian vă cunoaşte ca unul din cei mai mari conducători militari care a adus o contribuţie remarcabilă la victoria aliaţilor în timpul celui de-al doilea război mondial.

În prezent lucrul cel mai necesar este o pace trainică şi echitabilă în întreaga lume, pace care este posibilă numai pe baza unei înţelegeri reciproce internaţionale. Dv. cunoaşteţi foarte bine tragedia şi ororile războiului şi veţi fi fără îndoială de acord că omenirea are imperios nevoie să evite războiul şi să stabilească o pace trainică. **O asemenea pace trainică este posibilă numai prin cunoaşterea reciprocă şi nimic nu contribuie la această cunoaştere mai mult decît contactele personale.** În această lumină schimbul de vizite al oamenilor din diferite ţări poate constitui un mijloc pentru unirea popoarelor lumii şi pentru promovarea respectului reciproc şi al prieteniei.

G. K. JUKOV: Căile diferite de dezvoltare nu împiedică U. R. S. S. şi India să dezvolte o colaborare reciproc utilă

La începutul cuvîntării sale, G. K. Jukov a transmis în numele poporului sovietic, al efectivului forţelor armate ale Uniunii Sovietice şi al său personal cele mai bune urări popoarelor Indiei.

În relaţiile cu India, guvernul sovietic porneşte de la politica leninistă a coexistenţei paşnice şi a colaborării internaţionale care se întemeiază pe principiile egalităţii, prieteniei sincere şi neamestecului reciproc în treburile interne.

Sînt bucuros să declar aici că după vizitele reciproce ale d-lor Nehru, N. A. Bulganin şi N.S. Hruşciov, sentimentele de prietenie ale poporului nostru faţă de popoarele Indiei au devenit şi mai puternice. Nici deosebirea în sistemele politice, nici căile diferite de dezvoltare economică a statelor noastre nu împiedică ţările noastre să dezvolte cu succes o prietenie dezinteresată, o colaborare reciproc utilă, să lupte pentru pace şi securitatea popoarelor.

În continuare, vorbitorul a spus: Ştiind bine ce ar aduce un război omenirii, întregul popor sovietic este un adept înflăcărat al coexistenţei paşnice şi un duşman al unui nou război. Salutăm cu căldură poporul indian prieten, guvernul indian şi personal pe dl. Nehru pentru lupta lor consecventă şi curajoasă pentru pacea şi securitatea popoarelor.

G. K. Jukov a amintit măsurile adoptate şi propunerile făcute de guvernul sovietic în scopul destinderii continue a încordării internaţionale. Vorbitorul a arătat că grupările imperialiste agresive au intensificat în ultimul timp războiul rece şi activitatea de subminare împotriva Uniunii Sovietice, împotriva ţărilor lagărului socialist, împotriva cauzei păcii.

În ce priveşte Uniunea Sovietică — a spus G. K. Jukov — sintem gata să sprijinim mai departe, în mod dezinteresat, popoarele Orientului Mijlociu şi Apropiat, pentru a nu permite crearea în regiunea Orientului Apropiat şi Mijlociu a unui nou focar de război şi de înrobire a popoarelor arabe.

Oamenii sovietici sînt convinşi că popoarele ţărilor comunităţii socialiste şi celelalte popoare iubitoare de pace îşi vor strînge şi mai mult rîndurile în lupta pentru pace şi independenţa popoarelor.

Poporul sovietic salută cu căldură guvernul Indiei şi personal pe dl. Nehru pentru sprijinul lor moral acordat popoarelor arabe iubitoare de pace din Orientul Apropiat şi Mijlociu.

SĂRBĂTOAREA INDIEI

Acum 7 ani, la 26 ianuarie 1950, intra în vigoare constituţia Indiei, prin care aceasta se proclama o **republică democratică şi suverană.** Ansamblul celor 395 de articole votate de către Adunarea constituantă la New Delhi consacra nu numai un statut fundamental pentru 370 milioane de oameni, dar şi victoria unei îndelungate şi eroice lupte a unui mare şi străvechi popor.

Sub textul rece, protocolar, se ascund elemente de o mai amplă semnificaţie. Citeşti, de pildă, despre stema ţării şi despre imnul naţional. Stema reprezintă capitelul cu cei trei lei de pe monumentul ridicat de împăratul Ashoka în anii 242—232 înaintea erei noastre la Sarnath, locul unde Budha şi-a iniţiat primii discipoli. Deci o imagine a trecutului milenar care afirmă o continuitate istorică. Imnul naţional este cîntecul Janagana-mana, compus de marele poet Rabindranath Tagore în decembrie 1911, la Calcutta, cu prilejul unei sesiuni a Congresului indian, care a marcat un moment important în lupta de eliberare naţională a ţării. Tradus în 1919 în englezeşte de către autorul lui, acesta a ţinut să-i dea un titlu care era prin el însuşi un manifest: **Cîntecul dimineţii Indiei.**

Sacrificiile eroice ale poporului indian pentru cucerirea independenţei sale constituie unul din capitolele cele mai impresionante din marea luptă a popoarelor asiatice împotriva colonialismului. Iată, anul acesta se împlineşte un veac de la celebra răscoală din 1857, cînd o bună parte din India centrală a devenit un adevărat vulcan în erupţie, care a zguduit profund imperiul britanic. În cartea lui, **Descoperirea Indiei**, Jawaharlal Nehru descrie această răscoală ca unul din evenimentele care, mai mult decît oricînd pînă atunci, au scos la iveală chipul hidos al colonialismului englez, unul din cei mai sălbatici asupritori ai popoarelor asiatice.

Deşi pornită ca o acţiune feudală, cu tendinţe xenofobe, în ţinutul Mirut din cuprinsul regiunii Delhi, răscoala s-a extins repede, căpătînd caracterul unei mişcări populare şi al unui război pentru independenţa Indiei. Dacă, pe de o parte, ea a scos la iveală slăbiciunile orînduirii feudale care-şi jucase rolul în istorie şi căreia viitorul nu-i mai rezerva vreun loc, pe de altă parte, a demascat întreaga barbarie şi monstruoasa capacitate de cruzime a colonialismului englez în represiunea răscoalei. Reveneau în minte vremurile lui Timur şi Nadir-şah, scrie Nehru, dar isprăvile lor erau eclipsate de proporţiile şi de durata acestei noi terori. Jaful a fost în mod oficial permis pentru o săptămînă, dar de fapt a durat o lună şi a fost însoţit de un măcel în masă. În Allahabad şi împrejurimi, generalul Neill a împărţit „dreptatea sîngeroasă": adică englezii ucideau pe băştinaşi fără nici un fel de judecată şi fără nici un fel de deosebire de sex sau de vîrstă. În cartea lui Nehru sînt citate, după arhivele Parlamentului englez, documente în care guvernatorul şi consiliul lui anunţă în Anglia că „bătrînii, femeile şi copiii sînt sacrificaţi la fel ca şi cei vinovaţi de participarea la răscoală". Ei nu erau spînzuraţi cu respectarea ceremonialului stabilit, ci erau pur şi simplu arşi de vii în sate. Grupuri de călăi voluntari plecau în regiuni — şi de călăi voluntari nu era lipsă. Un gentleman se lăuda cu numărul de oameni pe care-i ucisese „cu o măiestrie desăvîrşită", folosind copacii mango drept spînzurători şi elefanţii în loc de suport, iar victimele acestei justiţii sălbatice erau spînzurate, ca un fel de distracţie, în formă de opt. Acelaşi lucru s-a petrecut la Kanpur, Laknau şi pretutindeni...

Pagini ca acestea mai sînt şi altele în cartea primului ministru al Indiei: tot atît de cutremurătoare. Ele constituie adevărate piese de rechizitoriu pentru imperialismul englez. Dar dincolo de cartea aceasta, răspîndită de altfel în milioane de exemplare, grozăviile barbariei colonialiste au rămas înscrise în memoria vie a poporului indian. Ele au fost transmise din generaţie în generaţie ca nişte argumente de foc în marea bătălie pentru libertate şi independenţă care a continuat tot mai intens, cu tot mai multe perspective de a birui.

Secolul nostru, secolul prăbuşirii sistemului colonial, a adus biruinţa şi poporului indian. Furtuna Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie a dat cea mai puternică lovitură imperialismului în genere şi a generat speranţe noi şi pentru popoarele Asiei. Într-un mod sau altul, mişcarea de eliberare naţională a devenit irezistibilă. Nimic n-a mai putut stăvili lupta poporului chinez şi, de asemenea, nimic n-a mai putut opri procesul istoric al eliberării Indiei de sub stăpînirea engleză.

E adevărat că independenţa politică a Indiei mai are încă mult pînă la cîştigarea unui solid fundament economic. Nici măcar un deceniu nu s-a împlinit de cînd (la 15 august 1947) stăpînirea engleză a trebuit să facă transferul puterii asupra guvernului naţional indian. Potrivit declaraţiilor din 15 septembrie 1956 făcute în Parlament de către ministrul de finanţe Krishnamachari, economia indiană este încă în proporţie de 71% tributară capitalului străin, iar din acesta 83% este capital englez. India ocupă locul al V-lea în importurile Angliei şi al VI-lea în exporturile acesteia, schimburile fiind dominate de sistemul preferenţial.

Moştenirea lăsată de stăpînirea engleză este mai mult decît cumplită. Astfel se explică de ce India, care posedă cele mai bogate zăcăminte de fier din lume, n-a putut înregistra la sfîrşitul primului cincinal (1955) decît o producţie de 1.300.000 tone oţel şi fontă. Datorită aceleiaşi moşteniri, economia indiană se luptă astăzi din greu cu caracteristicile specifice unei economii semicoloniale. Agricultura evidenţiază şi mai bine aceste trăsături. Aproape 70% din populaţie trăieşte din agricultură, dar aceasta poartă încă pecetea relaţiilor agrare semifeudale. Deşi a fost decretată desfiinţarea proprietăţii feudale, totuşi peste 60% din ţărănime deţine numai 15,5% din totalul suprafeţei cultivate; în schimb moşierimea deşi reprezintă doar 5% deţine încă 40% din pămînt. Metodele de lucru sînt încă foarte primitive, folosindu-se curent plugul de lemn şi carul fără nici o piesă de fier. De aici, producţia foarte scăzută şi de aici nevoia importului de cereale şi subnutriţia cronică: pe cap de locuitor nu revine decît media de 1200 calorii, cînd ar trebui minimum 2000; consumul de textile pe cap de locuitor e doar de 16 yarzi; cam pentru jumătate din populaţia Indiei venitul lunar nu depăşeşte 13 rupii lunar, circa 30 milioane indieni fiind în afara oricăror beneficii ale venitului naţional.

În marea ei majoritate, populaţia a fost ţinută de către stăpînirea engleză în întunericul neştiinţei de carte, al ignoranţei şi al obscurantismului. De aceea, cu toate marile eforturi ale guvernului indian, doar jumătate din numărul copiilor se pot bucura de instrucţia elementară şi doar mai puţin de o cincime dintre copiii de 11-14 ani pot urma cursuri şcolare.

Cele două planuri cincinale reflectă eforturi serioase pentru construirea unor temelii economice proprii şi, în primul rînd, a unei industrii grele. Aceste eforturi, sprijinite şi de către clasa muncitoare, au înregistrat deja cîteva succese încurajatoare în primul cincinal şi au perspectiva altora în cel de-al doilea. Astfel volumul total al producţiei industriale în cursul primului cincinal a trecut de la 5.900 mil. rupii, în 1950, la 8.400 mil. rupii în 1955, iar în prima jumătate a anului 1956, producţia industrială a Indiei a înregistrat o creştere de 7,5% faţă de aceeaşi perioadă. Cel de-al doilea cincinal prevede pînă la sfîrşitul anului 1960 o creştere la agricultură de la 3.720 la o valoare de 5.650 mil. rupii; la energie, inclusiv energie electrică, de la 6 610 la 8.980 mil. rupii; la industrie şi mine de la 1.790 la 8.910 mil. rupii; la transport şi comunicaţii de la 5.560 la 13.840 mil. rupii; la educaţie, sănătate, locuinţe de la 5.880 la 10.620 mil. rupii.

Ţinînd seama de cerinţele multiple ale unei populaţii uriaşe pe care „civilizaţia" engleză a împins-o printre acelea cu nivelul de trai cel mai scăzut din lume, apar în toată gravitatea lor marile probleme cărora trebuie să le facă faţă poporul indian.

De aici desigur şi poziţia constructivă a Indiei pe arena internaţională. Ca de aer şi de lumină au nevoie de pace oamenii muncii din India. Tradiţia lor este un tezaur de bune exemple în această privinţă. Pancia şila, cele 5 principii ale coexistenţei paşnice sînt profund ancorate în conştiinţa poporului indian. Orice atentat împotriva păcii îi face să se ridice cu tărie împotriva celor care pîndesc şi caută prilejul dezlănţuirii unui al treilea război mondial. Poziţia antiimperialistă a maselor muncitoare indiene este notorie şi din ce în ce mai manifestă. Am văzut în noiembrie la New-Delhi, în timpul agresiunii asupra Egiptului, zeci de demonstraţii pe străzile capitalei. „Jos mîinile de pe Egipt!" era una din lozincile cele mai frecvente şi indienii erau cei mai îndrituiţi a cere aceasta. Ei mai simt încă şi astăzi, pe trupul lor şi al ţării lor, urmele încă adînci ale robiei colonialiste.

În acelaşi timp, pe cît îi sînt de mari şi de puternice ura şi mînia faţă de imperialismul agresiv, pe atît de vie şi de caldă îi este simpatia faţă de Uniunea Sovietică şi Republica Populară Chineză. Şi acum încă, deşi a trecut atîta vreme, pe străzile capitalei indiene ca şi pe cele ale Bombayului, se mai văd cetăţeni cumpărînd albume şi tablouri înfăţişînd vizita lui N. S. Hruşciov şi N. A. Bulganin în India. Se pare că evenimentul a rămas profund ancorat în memoria poporului indian pe care l-am văzut apoi aclamînd frenetic pe Ciu En-lai, care zilele acestea a vizitat din nou capitala Indiei, unde un alt oaspete de seamă este în aceste zile mareşalul Uniunii Sovietice G. K. Jukov.

Politica de pace a Republicii India, prezenţa activă a conducătorilor ei, în frunte cu premierul Nehru, pe arena internaţională ca susţinători ai coexistenţei paşnice şi ca sprijinitori ai mişcărilor de eliberare şi de independenţă, poziţia lor hotărîtă cu prilejul agresiunii imperialiste din Egipt, fac ca 26 ianuarie, zi de sărbătoare şi de bucurie pentru întreg poporul indian, să fie înscrisă ca atare în calendarul întregii omeniri progresiste.

Deci şi al nostru.

GEORGE IVAŞCU

Prietenia şi colaborarea frăţească romîno-polonă

Cu 8 ani în urmă, în ziua de 26 ianuarie, a fost semnat la Bucureşti Tratatul de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală dintre Republica Populară Romînă şi Republica Populară Polonă. Data aceasta constituie un jalon important în relaţiile romîno-polone, care au o lungă şi rodnică tradiţie.

Încă în trecutul îndepărtat, între popoarele romîn şi polon se statorniciseră legături prieteneşti, schimburi culturale şi comerciale. Dar aceste legături n-au putut lua o dezvoltare pe măsura intereselor celor două popoare cîtă vreme de soarta lor dispuneau exploatatorii băştinaşi şi trusturile imperialiste. Între cele două războaie mondiale, reacţiunea internă şi internaţională rezervase atît Poloniei cît şi Romîniei rolul de piloni ai aşa-zisului „cordon sanitar" antisovietic — rol nefast de pe urma căruia popoarele noastre au îndurat grele suferinţe ce au culminat cu urgia cotropirii hitleriste.

Odată ce forţele patriotice ale popoarelor romîn şi polonez, conduse de comunişti, au izbutit, în condiţiile uriaşelor victorii ale armatei sovietice şi cu ajutorul ei, să cucerească libertatea şi independenţa naţională, odată ce în cele două ţări s-a înscăunat puterea poporului muncitor, prietenia romîno-polonă a dobîndit un conţinut nou şi bogat.

Relaţiile dintre R.P. Romînă şi R. P. Polonă, ca şi relaţiile dintre toate ţările lagărului socialist, pătrunse de ideile atotbiruitoare ale internaţionalismului, se întemeiază pe principiile deplinei egalităţi în drepturi, respectării independenţei şi suveranităţii de stat, neamestecului reciproc în treburile interne, pe colaborare strînsă şi într-ajutorare frăţească.

Eliberate din jugul exploatării, bizuindu-se pe colaborarea frăţească cu celelalte ţări socialiste, şi în primul rînd cu Uniunea Sovietică, popoarele romîn şi polon au dobîndit mari succese în făurirea vieţii noi, socialiste. Cu o mare însufleţire oamenii muncii polonezi au pornit acum la realizarea sarcinilor trasate de cea de-a VIII-a plenară a C. C. al P.M.U.P., care prevede o şi mai puternică dezvoltare a economiei naţionale, întărirea orînduirii democrat-populare, precum şi a prieteniei frăţeşti cu U.R.S.S. şi celelalte ţări socialiste. Urmărind cu caldă simpatie realizările în construcţia paşnică ale poporului polon, poporul romîn se bucură de aceste realizări ca de propriile sale succese. Zilele acestea, oamenii muncii din ţara noastră au întîmpinat cu multă satisfacţie marea victorie dobîndită în alegerile pentru Seim de către forţele democratice şi patriotice ale poporului polon, în frunte cu Partidul Muncitoresc Unit Polonez. Alegerile pentru Seim au demonstrat hotărîrea poporului polonez de a-şi spori efortul în opera de construire a socialismului, de a întări unitatea de nezdruncinat a ţărilor socialiste.

Poporul romîn vede cu bucurie că relaţiile economice, culturale cu poporul frate polon se dezvoltă necontenit în avantajul celor două ţări. Dă roade bogate colaborarea tehnico-ştiinţifică prin schimb de experienţă şi documentaţie în domenii importante ale economiei naţionale. La 12 ianuarie a.c. a fost semnat la Bucureşti planul de colaborare culturală, care prevede o serie de noi posibilităţi pentru lărgirea şi adîncirea schimburilor ştiinţifice şi culturale dintre ţările noastre.

Credincioase politicii de coexistenţă paşnică, Republica Populară Romînă şi Republica Populară Polonă, laolaltă cu Uniunea Sovietică, cu Republica Populară Chineză şi cu celelalte ţări socialiste, stau ferm de strajă păcii. Popoarele noastre văd în Tratatul de la Varşovia o chezăşie a muncii lor paşnice şi a securităţii graniţelor lor intangibile, împotriva planurilor de reinviere a vechiului duşman al popoarelor din răsăritul şi din apusul Europei, militarismul german. Ele se pronunţă pentru crearea unui sistem eficace de securitate colectivă în Europa, pentru încetarea cursei înarmărilor şi interzicerea armelor nucleare.

Trainica prietenie romîno-polonă întăreşte unitatea şi coeziunea indestructibilă a marii familii a popoarelor ţărilor socialiste, regimul păcii în lumea întreagă. Cu prilejul celei de-a 8-a aniversări a Tratatului polono-romîn, poporul nostru exprimă din nou sentimentele sale de adîncă prietenie faţă de poporul frate polon, îl felicită sincer pentru realizările sale de pînă acum şi îi transmite urarea fierbinte să dobîndească noi şi importante succese în lupta pentru socialism, pentru pace.

Dineu oferit de ambasadorul R. P. Romîne la Budapesta

BUDAPESTA 25 (Agerpres). — În seara zilei de 24 ianuarie, cu prilejul împlinirii a 9 ani de la încheierea Tratatului de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală dintre R. P. Romînă şi R. P. Ungară, Ion Popescu, ambasadorul R. P. Romîne la Budapesta, a oferit un dineu.

Au luat parte: preşedintele Consiliului de Miniştri al R. P. Ungare; Kadár János, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri şi ministru al forţelor armate, Münich Ferenc, ministrul de stat, Mátrosan György, ministrul Afacerilor Externe, Horvath Imre, şi Kiss Károly, membru în Comitetul Central al P.M.S.U.

Dineul a decurs într-o atmosferă de caldă prietenie.

Noi încercări ale puterilor occidentale de amestec în treburile interne ale Ungariei

BUDAPESTA 25 (Agerpres). — La 25 ianuarie la Budapesta a fost dat publicităţii un comunicat al agenţiei telegrafice ungare, în care se spune:

La Budapesta circulă zvonuri că misiunea S.U.A. la Budapesta a convocat, prin intermediul misiunii franceze, o consfătuire a reprezentanţilor diplomatici ai unor ţări occidentale, acreditaţi în Ungaria. La propunerea americanilor, la conferinţă s-a hotărît ca în numele unor „observatori voluntari" să se întocmească o dare de seamă asupra situaţiei din Ungaria.

Această veste a provocat la Budapesta discuţii cu atît mai neplăcute, cu cît, la misiunea americană au fost demontate recent două aparate de radioemisiune. Este îndeobşte cunoscut de asemenea că ataşatul militar englez a fost expulzat din ţară pentru legăturile pe care le-a întreţinut cu elementele contrarevoluţionare.

Probabil că după încercarea nereuşită de amestec din partea O.N.U., participanţii la conferinţă constituind o adunare întîmplătoare şi profitînd, sau mai bine zis, abuzînd de situaţia lor oficială, vor să găsească un nou pretext pentru a încerca să se amestece în treburile interne ale Ungariei.

În comunicat se subliniază că este îndoielnic ca asemenea cazuri să fi avut loc în istoria diplomaţiei şi că acţiunile diplomaţilor occidentali reprezintă „un gest vădit răuvoitor faţă de o ţară care le-a oferit ospitalitate".

În felul acesta, se spune în comunicat, se creează în mod inevitabil impresia că diplomaţii care-şi arogă un anumit rol în această acţiune nu vor să faciliteze ci, dimpotrivă, să împiedice stabilirea de relaţii bune între ţările lor şi Republica Populară Ungară.

Comunicatul Ministerului de Interne ungar

BUDAPESTA 25 (Agerpres). — La 25 ianuarie, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Populare Ungare a dat spre publicare în presă următorul comunicat:

Pe baza unor grave bănuieli de participare la activitatea contrarevoluţionară, organele corespunzătoare ale Ministerului Afacerilor Interne al R.P. Ungare au arestat pe scriitorii Tibor Tardos, Domokos Varga, Gyula Hay, Balázs Lengyel, Zoltán Zelk şi pe ziariştii Sándor Novobátky şi Pál Löcsei.

Arestaţii au fost deferiţi justiţiei.

SPECTACOLELE DE AZI

CONCERT SIMFONIC (orele 20) — Ateneul R. P. Romîne; CONCERT LECŢIE (orele 17) — sala Dalles.

TEATRE: NUNTA LUI FIGARO — Teatrul de Operă şi Balet al R. P. Romîne; LILIACUL — Teatrul de Stat de Operetă; STEAUA FĂRĂ NUME (orele 16), APUS DE SOARE (orele 19,30) — Teatrul Naţional „I. L. Caragiale" (sala Comedia); OMUL CU MÎRŢOAGA — Teatrul Naţional „I. L. Caragiale" (sala Studio); DE PARTEA CEALALTĂ — Teatrul Armatei (sala Magheru); VLAICU VODĂ — Teatrul Armatei (sala din calea 13 Septembrie); RĂZVAN ŞI VIDRA — Teatrul Municipal (sala Matei Millo); NU SE ŞTIE NICIODATĂ — Teatrul Municipal (sala Filimon Sîrbu); COCOŞELUL NEASCULTĂTOR (orele 16) — Teatrul Municipal (sala Ion Creangă); FETE RĂTĂCITE (orele 15,30) ROMANTICII (orele 19,30) — Teatrul Tineretului; NOTĂ ZERO LA PURTARE (orele 15) VRĂJITOARELE DIN SALEM (orele 20) — Studioul Actorului de Film „C. Nottara"; PLICUL — Teatrul Muncitoresc C.F.R.-Giuleşti; UN VIS GOLDFADENIAN — Teatrul Evreesc de Stat; UN BĂIAT IUBEŞTE O FATĂ (orele 16 şi 20) — Teatrul Satiric Muzical „Constantin Tănase"; PARADA MELODIILOR — Teatrul Satiric Muzical „C. Tănase (sala Victoria); LANŢUL MINCIUNILOR, CASUTA EPURAŞULUI (orele 16), 2:0 PENTRU NOI — spectacol pentru adulţi (orele 20) — Teatrul Ţăndărică (sala Odeon); POMUL DE IARNĂ, GÎSCANELUL (orele 16) — Teatrul Ţăndărică (sala din str. Academiei); VARIETĂŢI CONCERT — Circul de Stat.

CINEMATOGRAFE: MOARA CU NOROC — Patria; EI AU FOST PRIMII — Republica; FEROVIARUL — I. C. Frimu Gh. Doja, 23 August; PAPA DOLAR — Magheru, Elena Pavel, Alexandru Popov; PUI DE TIGRU — Vasile Alecsandri, Lumina; MISTERUL CELOR DOUĂ OCEANE — Bucureşti, Înfăţişarea lumii popoare, Alexandru Sahia, 1 Mai, Libertăţii; O SCRISOARE PIERDUTĂ — Central; CÎND VINE FURTUNA — Victoria, Dunca Simo; PRIETENE DE NOAPTE — Doina; TATĂ, MAMA, NEVASTA-MEA ŞI EU — Tineretului; PRIMELE BUCURII — Maxim Gorki, 8 Mai; ŞOFER DE MARE VITEZA, CUCERIREA PISCULUI MUZDJILGHI, ÎNTRECERI INTERNAŢIONALE DE GIMNASTICA, PIONIERIA Nr. 6, TELEGRAMA — Timpuri Noi; S-A ÎNTÎMPLAT PE STRADA — Grivita, Volga; ARTISTA CU ORICE PREŢ — Vasile Roaită Popular; MOARTEA UNUI CICLIST — Cultural, Munca, George Coşbuc; ÎNDRĂGOSTIŢII — Unirea, Mihail Eminescu, Nicolae Bălcescu; PRIMUL EŞALON — C. David.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel. 7.60.10, 7.60.20, 7.60.40, 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din întreprinderi şi instituţii. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".